

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ.

Τς ἐν τῷ τῷ Καλλιγράφῳ Οὔρει ἀσκήσαντος.
 Η' ΤΙΣ ΨΑΛΛΕΤΑΙ ΕΝ Τῇ Ζ'
 ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ταυτῷ πρώτῳ τύποις ἐκδοθεῖσα, δι' ἐξόδου, ἡ δα-
 παρῆς, τῆ τιμιωτάτης, ἡ χρησιμωτάτης ἐν Πραγ-
 ματοδότης ἀρίστη, Κυρία Κυρία,
 ΔΗΜΟΥ ΓΩΑΝΝΟΥ ΤΟΛΙΟΠΟΥΛΟΥ,
 Τς ἐκ τῆς Χώρας Κάλιαμης.

Παρ' ἐκὼς καὶ διὰ ψυχικῶν αὐτῆς σωτηρίαν, καὶ μνημόσυμον αἰώ-
 νιον ᾧ αὐτῇ Γονέων, ἀφιερῶσθαι τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τῇ Ἀγίᾳ
 τῇ ἐπωνομαζομένῃ ΖΑΒΟΡΔΑ. (ἥτις εὐεσκέται ἐν τῇ
 Ἐπαρχίᾳ τῇ Γρέβενων.) ἵνα παρέχων αὐτῇ δωρεάν, οἱ
 ἐν αὐτῇ ἀσκήσαντες Πατέρες, τοῖς μὲν δόλοφίαις, καὶ πόθῳ
 ἐπικαλεσάμενοι τὸν Ἄγιον.

ΕΝΕΤΙΗ, ΣΙΝ;

1774 α ψ ο δ'.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΩ, ΤΩ ΣΑΡΩ.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

ΜΗΝΙ' ΑΥΓΟΥΣΤΩ, Ζ΄.

Τῷ Οσίῳ, καὶ Θεοφόρῳ Πατρὶς ἡμῶν

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ,

ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ
ΟΨΕΙ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ.

Εἰ μὲν τῷ μικρῷ Εὐπεριμῷ, ἰσῶμεν γίγας, δ΄. καὶ ψάλλομεν γίγαντα προσόμοια. ἥχος, β΄.

Οὔτε ἐκ τῷ ξύλασε μερόν.

Εὐτε ὁ χορὸς τῷ Μομαζῶν, καὶ τῷ φιλεόρτων τῷ γίγνῃ, πανηγυρίσωμεν, μνήμῃ τῇ ἐτήσιον, καὶ παμσεβάσμιον, τῷ Οσίῳ Νικάνορος, θερμῶς ἐκβοῶντες· πρόφθασον, καὶ λύρωσον, μὴ τῷ ἰκέταςσιν, πάσης λοιμικῆς ἀδερμείας, καὶ τῷ συμφορῶν, καὶ κινδυνῶν, Πάτερ ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβεύαισιν. Δίς.

Ὁ Λος συνεκράθης τῷ φωτὶ, σὺ τῷ ἀπροσίτῳ Παμμακάρι, ἡλίῳ τῷ μοντῷ, τῷ ὅμ Θαβῶρ λάμψαρτος, αὐγαῖς Θεότητος· καὶ πρὸς πάντα τὸν ἔρωτα, Σοφῇ ἀμείψθης, πόμοις τῆς ἀσκήσεως, σαρκὸς τὰ βράσματα, πάντα

κατασβέσας ἐρυθρέως, ἢ τῆς ὑραμίας ἢ θείας, δόξης ἡξιώ-
θης παραιοῖδιμε.

ΠἈσας τὰς τῆς βίης ἡδονάς, ρέοντα ἢ ἄστατον πλῆστον,
καὶ τὴν ἐπίκληρον, δόξαν βδελυξάμενος, πατρὶδα
ἐλίπες. τὸν Σταυρὸν γὰρ ἀράμενος, ἐπ' ὧμων προθύμως,
Χειρῶν ἡκολούθησας, Νικάμορ ὅσιε. ὅθεν παρ' αὐτῶν ἐκο-
μίσω, γέφαρον ἀμάρτυρον δόξης, καὶ μὲν Ο'σίωρ σιωπῇ
εἰσμησαι.

Δόξα, ἦχος, γ'.

Τὸ μέγα κλέος τῷ Μουαζόντῳ, Νικάμορα τὸν παμ-
μέγιστον, ἐν ᾧδαίς ἢ ὕμνοις δέφημίσωμεν σήμερον.
ἔπος γὰρ ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, μέσον ἀκαμθῶν ἀνέβλαψεν.
ἢ Χειρῶν τὸν Θεὸν ὀλοφύχως ἐντρυφισάμενος, Ναὸν αὐ-
τῷ περικαλλῇ ἢ περιβλεπτοῦ, ἐπὶ γῆς ἐκ βάθρων ἀνέ-
δειματο. ὅθεν ἢ ἀνδρικῶς καὶ τῷ ἀντιπάλῳ ἀγωνισάμε-
νος, τὸν τῆς μίκτης γέφαρον παρὰ Χειρῶν ἐκομίσασατο. ὦ
ἢ πρεσβύει ἀπαύτως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ μυῶ, τῆς Εὐρπῆς.

Εἰς τὸν γίγχορ, γ'. προσόμοια. ἦχος, β'.

Οἶκος τῆς Εὐφραθῆς.

ΣὉ ἡμέρον ἢ σεπτῇ, καὶ εὐσχημος ἐπέστη, τῷ Θεοφῶρ
μνήμῃ, δέφραμσα τὰς πίσεις, ἢ πόθῳ εὐορταζόμενος.
γ'. Τίμιος ἑαυτίον Κυρίῳ.

ΝἸκλῶ ἡρας Σοφῆ, καὶ τῷ ἀντιπάλῳ, καὶ εἰληφας τὸ
γέφος, Νικάμορ ἢ γὰρ ὠφθῆς, ὁρόματι ἢ πράγματι.
γ'. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

ΔΕχθρὸν τῷ Εὐσεβῶν, λιπῶν τε ἢ δεήσεις, τῷ σέ τι-
μώμετον πόθῳ. καὶ δώρησαι τὴν ῥώσιν, ψυχῆς
αὐτοῖς ἢ σώματος.

Δόξα, καὶ μυῶ. Θεοτοκίον.

ΔΕὔποιμα ἀγαθῇ, ἡμῶν μὴ ἐπιλάθῃ, τῷ σέ ὁμολο-
γῶντων, Κυρίως Θεοτόκον, ἐν ᾧ τῆς ἐπίσεως.

Απο-

Α' πολυτίκιον, Ζήτη εἰς τὸν μέγαμ Εὐπειρόν.

καὶ Α' πόλυσιν.

Εἰς τὸν μέγαμ Εὐπειρόν, μὲν τὸν Προοιμακὸν Ψαλ-
μόν. τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰσώμεν γίγχορ ἢ. ἢ ψάλλομεν τῆς Εὐορπῆς γίγχορ. Ἰδιόμε-
λα, δ'. Καὶ τῷ Α' γίγχορ προσόμοια, δ'. ἦχος, δ'.

Ὡς γεμναῖον ἐν Μάρτυσιν.

ΩΣ φωτῆρα παγκόσμιον, ὡς ἀγέρα πολύφωτον, ἐν
τῷ ζερεώματι καταυγάζοντα, τῆς Ἐκκλησίας Παμδι-
φῃμε, ἢ πᾶσαν φωτίζοντα, τὴν ὑψηλὴν φαιδρεῖς, τῷ
θαυμάτῳ σου λάμψαι, πάντες σήμερον, δέφημίσωμεν
πόθῳ σιωπῇ, ἢ πῆλῳ τὴν ἱεράμην, ἐπιτελόμεν
Παμῆγυριν.

ΕΓκρατεῖαις ἢ δάκρυσι, προσδύχαις ἢ δεήσεσι, πάσῃ τῇ
τῷ σώματος κατεμάρμας, ἢ τὸν ἐχθρὸν κατεπαλέσας,
Νικάμορ γερρότατε. ἢ δοχεῖον καθαρὸν, τῆς Τριᾶδος γε-
γένηται, παραιοῖδιμε. ἢ τρυφῶν πᾶσαν πρόσκαιρον μισή-
σας, πρὸς ὑράμιον ἢ θείαν, μετεβιβάζων ἀπόλαυσιν.

ΝἸκλῶ ὅπως φερόμενος, ἀληθῶς ἀνιδέδεξαι. πλῆστον
γὰρ ἐμίσσας, ἢ δύνειαν, ἢ πᾶσαν ἄλλῃ τῇ σώ-
ματος, παμμάκαρ ἀπόλαυσιν. ἢ κατέδραυσας γερρότως, τῷ
Βελίῳ τῷ βέλεμνῳ, ἢ ἀπείληφας, μίκτης γέφος Νικάμορ
ἐραμόθεν. ἢ Ο'σίωρ ταῖς χορείαις, σιωπῇ γηθόμενος.

ΑΡετὴν πᾶσαν ἡσκήσας, ἐπιμόνως Θεόπρεπτε. τὸν
Σταυρὸν ἐπ' ὧμων γὰρ, σὺ ἀράμενος, Χειρῶν θερμῶς
ἡκολούθησας. ἢ χάριν ὑράμιον, ἐκομίσω παρ' αὐτῶν, κατ'
ἀξίαν τῷ πόθῳ σε, παραιοῖδιμε, τῷ ἰάσθαι τὰς νόσους τῷ
ἐν πίσει, τὴν σεπτίωσιν ἢ ἀγίαν, ἐπιτελόμεν Παμῆ-
γυριν.

Δόξα, ἦχος, π. β'.

ΕΚ ζερεώσεως μνήμης, καρπὸς δὲ κληῖς ἀνέβλαψεν,
Νικάμορ ὁ παραιοῖδιμος, καὶ δυνάμεις πρὸς μαρτυρικῆς
πᾶσαν ἐρέπλησε τὴν ὑψηλὴν, ἢ μύρα θαυμάτῳ κατ'

ἐκεί-

ἐκάστω προχέει, τοῖς δὲ σεβῶς αὐτῷ προσρέχουσι. τὸν δὲ
 καὶ ἡμεῖς ἄσμασιν ἐγκωμίων κατασέψωμεν, λέγοντες· χαί-
 ροις ὁ τῇ παντοδύναμῃ τῷ Πρύταμι τῷ Ὁρακλιδῇ, καὶ κατὰ
 τῷ δαμόνῳ ἀνδρείως ἀγωνισθεὶς. χαίροις ὁ τῆς μίκης φε-
 ρώρυμος, ὁ λαμπρὸν τὸ πρόπαιον κατὰ τῷ ἀντιπαλάτῃ γησά-
 μενος, καὶ τῆς μίκης τὸ γέφυρον παρὰ τῷ ἀγωνιστῇ Χρι-
 στῷ κομισάμενος. χαίροις ὁ θερμὸς προσάτης καὶ ἀντιλήπτωρ
 τῷ πίττει προσιόντων σοι. ἀλλὰ καὶ μὴ μὴ διαλείπης πρεσ-
 βόλων μακάριε τῷ σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὅπως ἰλεως γενησῇται
 ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Καὶ μὴ, τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος. τὸ, Φῶς ἰλαρόν. τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
 καὶ τὰ Ἀνάγνωσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. γ'. ι.

Δ' Ἰκαίω ψυχὰ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῇται αὐ-
 τῶν βάσιν. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τε-
 θῆναι, καὶ ἐλογισθῇ κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν. Καὶ ἢ ἀφ'
 ἡμῶν πορεία σωτηρία· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ
 ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐπὶ κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθα-
 ρασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα δύνανται
 θῆσονται. ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτὰς, καὶ εὗρεν αὐτὰς
 ἀξίους ἑαυτῶν. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνόθυρῳ ἐδοκίμασεν αὐ-
 τὰς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτὰς. Καὶ
 ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψασι, καὶ ὡς σπινθή-
 ρες ἐν καλάμῃ διαδραμεῖται. Κεῖνται ἐν ἔθνῃ, καὶ κρατήσα-
 σι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τὴν αἰῶνα. οἱ
 πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ σωθήσονται ἀλήθειαν, καὶ οἱ πῖστοι ἐν
 ἀγάπῃ πρόσμενται αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς
 ὁσίοις αὐτῶν, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτῶν.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. ε'. ιβ.

Δ' Ἰκαίω εἰς τὴν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός
 αὐτῶν, καὶ ἢ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τῆ-

το λήφονται τὸ βασίλειον τῆς δόξης, καὶ τὸ διάδημα τῶν
 κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτῶν σκεπάσει αὐτὰς,
 καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν
 τὴν ζήλον αὐτῶν, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν
 ἐχθρῶν. Ἐρδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται
 κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀπὸ δα ἀκαταμά-
 χητον, ὁσιότητα. ὁξυεὶ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν.
 σιωπηλὸς πολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τῆς παραφρονας. Πο-
 ρεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀσραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ δίκυ-
 κλος τοξεύει μεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλέρται. Καὶ ἐκ πε-
 ροβόλης θυμῷ πλήρεις ριφίσονται χάλαζαι. Ἀγαπήσει
 κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσασιν ἀπο-
 τώμως. Ἀντιθήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαί-
 λαψ ἐκλικμήσει αὐτὰς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀπο-
 μίαν, καὶ ἢ κακοπραγία περιβέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκ-
 σατέ δὲ ἐν Βασιλεῖς, καὶ σωῦντες. μαθετε δικασαὶ περὶ τῶν
 γῆς. Ἐρωτίσασθε οἱ κρατῆρες πλήθους, καὶ γεγαυρω-
 μένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἢ
 κράτησις ὑμῖν, καὶ ἢ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφάλ. δ'. 7.

Δ' Ἰκαίω ἐὰν φθάσῃ τελειώσῃ, ἐν ἀπαύσει ἔσαι.
 Γῆρας γὰρ τίμιον, καὶ τὸ πολυχρόνιον, ὅτε ἀρετῶν
 ἐτῶν μεμερῇται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπων. καὶ
 ἡλικία γῆρας, βίος ἀκνηδῶτος. Εὐάρετος Θεῷ γερόμε-
 ρος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρ-
 πάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σωῆσιν αὐτῶν, ἢ δόλος ἀπατή-
 σι ψυχὴν αὐτῶν. Βασκαρία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ
 καλά, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλάττει μὲν ἄκακον. Τε-
 λεωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνος μακρὸς. Ἀρετὴ γὰρ
 τῷ Κυρίῳ ἢ ψυχὴ αὐτῶν, διὰ τὸ ἔσπευσεν ἐκμέσσει πο-
 ρείας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ μοῦσαντες, μὴδὲ θέντες

ἐπὶ διαμοίᾳ τὸ ποιῆτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτῷ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτῷ.

Εἰς τὴν Λιτῶν, γ'. Ἰδιόμελα. ἤχος, α'.

Εὐφραίνε πόλις Θεσσαλονίκη, καὶ ἀγάλλε Χριστὸν δοξάζουσα, ὅτι ἐκ σὲ ἀνέβλεψεν Νικαῖον ὁ θαυμαπύρρυν, ὁ σήμερον ἡμῖν εἰς δόξημιν περικαίμενος. ὁ δόξημεντες ἐν πίστει ἀνακραζόμεν, λέγοντες· χαίροις ὁ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν ἀνδρικῶς ῥοπωσάμενος, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ὀλοφύχως σαυτῷ ἐντρυφάμενος. ὁ ἐκτεμῶς ἰκέτοίς, τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἤχος, β'.

Τὸν δὲ ἀκάρπυ μνῆος κατ' ἐπαγγελίαν ἀναλάμψατα, καὶ τῷ Δεσπότη τῷ ὅλῳ ὁσίως δάρεσθαι τα, τὸν τῆς Ἑρμῆς πολίτῳ, καὶ τῷ Καλλιγράτῃ τὸ γήρυγμα, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μελωδικῶς δόξημῃσιν. καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν δοξολογῶμεν, λέγοντες· ὁ γεμμάριον ἀεικέα τὸν Θεοφύρου σὲ, καὶ τῷ δαμῷ πολέμητορος ἀνδείξας, καὶ τῆς μίχης τὸ γέφυρον αὐτῷ δωρησάμενος, παράχῃ καὶ ἡμῖν ταῖς αὐτῷ ἰκεσίαις, ἀφῃσιν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ἤχος, δ'.

Ελάμψε τοῖς πέρασιν σήμερον, ὡς ἄλλος ἀνὴρ φειγμένος, Νικαῖον ὁ παμαιοίδιμος, πάντων τῷ πικρῷ φωτίζων τὰς διαμοίας, καὶ νόσους χαλεπὰς ἀποδιώκων, ἐκ τῷ πίστει καὶ πόθῳ τελῶντων τῷ σεβάσμιον μνήμῳ αὐτῷ. παρρησίαν γὰρ πρὸς τὸν Θεὸν μεγάλῳ ἐκτίσαστο. ὃ καὶ πρεσβύει ἀπαύτως ὑπὲρ τῷ ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἤχος, πλ. α'.

Δεῦτε πιστοὶ συναθροῦντες ἐνθέως, πνευματικῶν χορείαν συζησώμεθα, ἐν τῇ ἐνδόξῳ παμηγύρει τῷ Θεοφύρῳ Πατρὶ, καὶ τῷ τὸν ἐπαύριον καὶ ὑμνωδίας χαρμονικῶς καὶ ἀνέψωμεν. τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρὸν, τῇ διωάμει τοῦ Σταυροῦ ἀνδρικῶς ἐρρωπώσατο, καὶ τῷ πόρῳ τὰ γέρα πα-

ρὰ Θεὸν ἐκομίσατο. καὶ μὴ ἐν ἑραμοῖς μετ' Ἀγγέλων χοροβατῶν, Χριστὸν ἀπαύτως δοξολογεῖ, μετ' ὧν ὁσίῳν, καὶ πάντων Δικαίων. καὶ ταῖς πρεσβείαις Χριστὸν ὁ Θεός, ἐν εἰρήνῃ τῷ ζῶντι ἡμῶν διαφυλάξον, καὶ τῆς μελλούσης Κολάσεως λυθῶσαι, ὡς ἀγαθός, καὶ φιλανθρώπος.

Καὶ μὴ, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν γίχον, γίχ. προσόμοια τῷ Ἀγίῳ. ἤχος, α'.

Τῶν ἑραμῶν ταγματῶν.

Τὸν φιλεόρπον τὸν γίχον, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ὑμνοῖς ἐγκωμίων, κατασέψωμεν πόθῳ, Νικαῖον τὸν μέγα· ὅτος γὰρ μὴ, παμδασιῶν προτίθεται, τοῖς τῷ αὐτῷ ἐκτελεῖσι χαρμονικῶς, θείαν μνήμην καὶ σωτήριον.

γίχ. Τίμιος ἑραμῶν Κυρίῳ.

Τὸν πολιτῶν τῆς Ἑρμῆς, τὸν ὁσίῳν, τῷ Μορῶν τῷ κλέος, τῷ Πικρῷ τὸν προσάτῳ, Νικαῖον τὸν θεόν, πάντες πιστοί, δόξημῃσιν σήμερον, ὅτι πρεσβύει ἀπαύτως ὑπὲρ ἡμῶν, λυθῶναι πάσης ἐλπίσεως.

γίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβόμενος.

Θαυμάτω ρῆθρα πηγάζει, ἡ θεία Κάρα σὲ, τοῖς πικρῶν προσιῖσι, Θεοφύρῳ Νικαῖον, καὶ νόσους ἐκδιώκει παμτοδαπὰς. ὅθεν ταύτῃ προστρέχει, δὸς καὶ ἡμῖν τῷ κινδυνῶν ἀπαλλαγῇ, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σὲ.

Δόξα. ἤχος, π. δ'.

Βιοτῶν ἀγαπήσας ἰσαγγελοῦ, τὰς τῷ βίῳ ἡδομὰς βδελυξάμενος, πλῆτον καὶ ἀγέμειν εἰς ἐδὲν λογισάμενος, καὶ τῷ θείῳ πόθῳ πυρποληθεὶς, πατρίδα κατέλιπες, καὶ τῷ Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας. ὅθεν καὶ εἰς ὕψος ἀρετῶν ἀνδραμῶν, μὴ ἐν ἑραμοῖς μετ' Ἀγγέλων συναγάλλῃ, καὶ τῇ Τριᾷδι παρίστασαι, ἐκτεμῶς δεόμενος, ὑπὲρ τῷ πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων σε.

Καὶ μὴ τῆς Εὐρυπίας.

Α' πολυτίμιον, ἡχος, γ'. Θεῖας πίστεως.

Νίκης εἰληφας, ἀφ' ὅθεν γέφυρος, πάτερ ὅσις, παρὰ τῆς Κτίσεως, τῷ σὼν ἀγῶνι ἀνταξίου ἐπαύλου. τῷ γὰρ παρὶδὰ λιπὼν τῷ ἐπίγειον, τῆς ἐραμίας οἰκῆτορ γεγένηται. ὅθεν παύτεσσε, πίτσι ἢ πόθῳ γεραίρομεν. χαίροις Νικαῖον, Οἰώων ὁμόσκλης.

Καὶ τῆς Εὐρυπίας.

Εἰς τὸν Οὐρανόν, τὸ Θεὸς Κύριος. ἢ τὰ φρονήματα τῆς Αἰγίως, ἢ τῆς Εὐρυπίας.

Εἰς τῷ α'. φιλολογίᾳ Κἀθ. ἡχος, α'.

Τὸν τὰ φρονήματα Σωτήρ.

Νικαῖον ὁ κλεῖνος, τῆς πίστεως συγκαλεῖται, ὑμῆσαι τῷ αὐτῷ παμσεβάσμιον Μνήμῳ, αἰνέοντες ἢ δοξαζόντες, τὸν δοξάσαντα Κύριον. ὃ παρίσταται, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετόδων, βλάβης ρύσασθαι, παντοίας τῆς πολέμιας, ἢ πάσης κολάσεως.

Εὔτερον ὁμοιον.

Αγῶνας τῆς σεπτης, δυνάμει τῆς οἰκίας, Νικαῖονος Πιστοί, ἀφ' ἡμῶν πόθῳ. ὅθεν γὰρ ἡγωνίσασθαι, ἀληθῶς ὑπὲρ ἀνθρώπων. ὅθεν ἔσπευε, τῶν Χριστῶν τοῖς γεφύροις, τῆς ἀσκήσεως, καὶ κληρονομίᾳ τῆς αἰῶν, λαμπρότητος ἔδειξε.

Καὶ τῆς Εὐρυπίας.

Εἰς τῷ β'. φιλολογίᾳ, ἡχος, γ'. Τῷ ὠραϊότητι.

Αἰῶν Οἰκίας, σὺ τῆς ὁρόματος, πολιτοδόσαντος, μίκτης φερόμεν, ἢ τὸν ἐχθρὸν καρτερικῶς, εἰς τέλος φρονήσαντος, πόμοις ἢ ἰδρώσιν, τῶν Πάτερ ἀπέπριξας. ἢ κατεφραμμάτισας, τῷ δαιμόνι τας φάλαγγας. διὸ ἢ μικήτης ἀπαδέδειξαι, ἢ τῆς μίκτης τὸ γέφυρος ἀπέληφας.

Ὅμοιον.

Τὸ ἀδαμαρτίον, τῆς καρτερίας, ἢ τὸ ἐπίπονον, τῆς σῆς ἀσκήσεως, ὁρῶν ὁ βασιλεὺς ἐχθρὸς, τα

σπλάγ-

σπλάγχα ἐτίθροσκετο. γέφυρος οἱμοὶ ἔλεγε, καὶ ἐμφορῶς ἐκράνθαζε. παύσον τῆς τοξότης, ἐγκρατείας τῆς βέλους. εὐ φέρω γὰρ ὁρᾶν σε Νικαῖον, ἐν σώματι ἀσώματως βιβῆτα.

Καὶ τῆς Εὐρυπίας.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κἀθ. ἡχος, πλ. δ'.

Τῷ Σοφίᾳ καὶ Λόγῳ.

Τὸν θαυμάσιον τῷ χάριτι πεπλατηκῶς, Θεοφῶρος Νικαῖον παρὰ Θεῶν, ἀξίως τῷ πόμῳ, ἐκομίσω τὰ ἐπαύλα, τῆς ἰαδοῦ τας μύσας, ψυχῆς τε ἢ σώματος, τῷ ἐν πίτσι ἢ πόθῳ, αἰεὶ προσιόντων σοι. ὅθεν ἢ Αἰμόρριον, τῇ ἀφῇ τῆς κραυγῆς, ἀνδρῶν ἐθεράπευσας, ἢ Παράλυτον ἡγῆρας, προσδύχῃς πρὸς Κύριον. ὃ πρῆσβεδε σοφῆ ἐκτενῶς, τῷ πταισμάτων ἀφῆσι δωρήσασθαι, τοῖς ἀσεβῶς ἐκτελῶσι, τῷ παμείοντι Μνήμῳ.

Εὔτερον ἡχος, δ'. Εὔτε φημις σήμερον.

Θαυμαστός ὁ Κύριος, ὁ ἀπαδείξας, θαυμάσιον πολυτίμον, τῷ θαύμῳ Κἀρᾳ καὶ Σοφίᾳ. πῶς γὰρ ταῦτα προσρέχοντες, ἐκ τῷ κινδύνῳ, ἢ μύσῳ λυθῆμεθα.

Καὶ τῆς Εὐρυπίας.

Οἱ Ἀρβανδοί, τὸ πρῶτον Ἀντίφωρον τῆς τετάρτης ἡχῆς.

Προκείμενον, ἡχος, δ'.

Τίμιος ἐμαρτίον Κυρίῳ ὁ θαύματος τῆς.

ρίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα προή. Εὐαγγέλιον, Ζήτη εἰς τὸν Οὐρανόν τῆς μεγάλης Ἀντωνίας. ὁ Ν'.

Καὶ τὸ παρὸν ἰδιόμελον, ἡχος, β'.

Τὰ τῷ Ἀγγέλῳ τὰ γήματα σήμερον, σὺ τοῖς χοροῖς τῷ Οἰώων ἀφραϊμόνται, ἢ ἀνθρώπων τὰ πλήθη ἐπὶ τῆς γῆς συναγόμενται, ἐν τῇ ἐμδοξῇ Μνήμῃ τοῦ Θεοφῶρος Πατρὸς, ἢ Χριστοῦ ἐκτενῶς δοξάζουσι, τὸν τῶν δοξάσαντα.

Οἱ Καμόρες, πρῶτον τῆς Εὐορίας μὴ τῆς εἰρμῶν εἰς ζ'.
εἶτα ὁ παρῶν τῆς Α' γ' εἰς η'. Οὐδὲ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὼ σὺν γεραίρω Νικαίῳ μνήμῳ πάτερ.

Ω, δὴ, α'. ἦχος, δ'.

Αῖμοίξω τὸ γόμαμα.

ΤΑ' χεῖλιν τὰ βέβηλα, καὶ ῥυπαρά με ἀνάπτυξον, Νικαίῳ μακάριε, ὅπως τὼ μνήμῳ σε, τὼν χαρμόσυνον, ὑμνήσω Θεοφόρε, καὶ ἄσω γνηθόμενος, σὺ τὰ θαυμάσια.

ΗΘεῖα καὶ πάμφωτος, σήμερον μνήμῳ σε Οἴσι, φαιδρῶς ἀπατάταλκε, πάντας φωτίζουσα, τὰς προσρέχοντας, τῷ θείῳ σε Τεμένει, καὶ πόθῳ δοξάζοντας, τὸν σε δοξάσαντα.

ΝΑὐτὸς καθαρῶτατος, ἐγέμε πάτερ τῆς Κτίσεως, σωτὴρ καθάραιμος, ἐμθέως Οἴσι, πόμοις σώματος, καὶ προσδουχαῖς σωτόμοις, καὶ πάντα τῷ κρείττονι ὑποτάξαμενος.

Θεοτοκίον.

ΣΚλῶν Θεοχώρητε, καὶ ἐπαρῆτε ῥάπεζα, τὸν ἄρτον ἡ φέρεσα, τὸν ἀγεώργητον, πάσης λυβώσαι, γεέμενης τὰς ὑμνῆτας, καὶ πίσει γεραίροντας, τὸν Θεῖον Τόκορ σε.

Ω, δὴ, γ'. Τὰς σὺς ὑμνολόγος Θεοτόκε.

ΗΘεῖα σε Μάκαρ πολιτεία, Ἀγγέλας κατέπληξε σοφείῃ ὁράντες γὰρ ἐν σώματι, ἀγγελικῶς βιβντάσε, χαρμονικῶς ἐγάλλοιτο, τὸν πάντων Κτίσῳ δοξάζοντες.

ΝΗξείαις καὶ δάκρυσιν Παμμακάκ, καὶ θείαις παμνύχοις προσδουχαῖς, σωτὴρ καθοπλισάμενος, ἀντέστης ἀνδρικώτατα, καὶ τῆς Κοσμοκράτορος, καὶ μίκτης γέφυρος ἀπείληφας.

ΓΕμναῖως μισήσας Θεοφόρε, τὸν Κόσμον, καὶ τὰς τὰς τερπνὰ, πλετόντες καὶ ἀγέμεναι, καὶ πᾶσαν ἡδυσθαι, καὶ τὸν Σταυρὸν ἀράμενος, Χειρῶν θερμῶς ἡκολούθησας.

Θεοτοκίον.

ΕΥρύχωρον σκλῶμα τῆς Λόγος, καὶ πλάκα θεογράφου Ἀγνή, καὶ κλίβω πορφυρόφωτον, γινώσκοντες σε Δέσποιναν, χαρμονικῶς βοῶμέν σοι· χαῖρε Μαρία Θεομήτορ.

Κάθισ. ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

ΕΝ τῷ ὅρει ὁ Χριστός, τῆς Καλλιστάτης ἀληθῶς, σε ἀνέδειξε Σοφείῃ, ἄλλοι φωστῆρα παμφαν, τῆς Οἰκισμένης τὰ πέρατα φωταγωγῆται, θάλασσαν ψυχῆς, τῆς τιμῶντων σε, μόνων σκοτασμοῦ ἐκδιώκοντα. ὅθεν πιστοὶ σε ἀπαμτες γεραίρομεν, καὶ μὴ πόθῳ κραυγάζομεν· Νικαίῳ σε ὥζε, πάσης ἀνάγκης, τὰς τελευτῆς τὼ μνήμῳ σε.

Καὶ τῆς Εὐορίας.

Ω, δὴ, δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

ΡΗτορείαις τῆς σοφῶν σε, Ἀποστόλων ἐπόμενος, Βασίλειε τῆς ὁλῶν, πάντα εἰς εἰδὲν ἐλογίσασα, ὁ σὸς θεράπων Νικαίῳ ὁ θαυμάσιος, καὶ ἀνέδραμε, πρὸς ἀρετῶν ὕψος Δέσποτα.

ΑΝδρικῶς καὶ τῆς πλάμης, καὶ δεινῆς πολεμήτορος, ἀντετάξω Μάκαρ, ὅπλῳ τῆς Σταυρῆς συμφραξάμενος, καὶ μίκτης ἀνεδείχθης καρτερώτατος, καὶ ἀπείληφας, γέφυρος τῆς μίκτης ἀμάρταν.

ΙΚεσίαις Παμμακάκ, τὸν Θεὸν ἐκδυσώπησον, ἀφῆσιν πταισμάτων, πᾶσιν ἡμῖν δέμας ὡς εὐσπλαγχνος, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐκ πίστεως τὼ Κάρῳ σε, καὶ λυβώσασθαι, πάσης λοιμώδους κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Ρῖπωθέμετα με Παρθέρε, καὶ βορβορωθέμετα τοῖς πταίσμασι, καθάρων τῆς ῥύπης, ὁμβρομοι δακρύων παρέχουσα, ὡς ὁμβροφόρος μεφείλη, ἵνα κραζῶ σοι· Ἀπειρόγαμε, χαῖρε πιστῶν ἡ ἀντίληψις.

Ω, δὴ, ε'. Εἰξέστη τὰ σύμπατα.

ΩΣ δένδρον κατὰ καρπὸν, πεφυτάμενον Οἴσι, πρὸς τὰς διεξόδους τῆς ὑδάτων, ἔφυς παρέχωμ καρπὸν

δύφραϊνόμεντα, παύπων τὰς καρδίας τῇς πικρῶς, ἐκτελέμ-
των ἄσμασι, τῷ σεβασμίῳ Μνήμῳ σου.

Νικαφόρ τὰ σκάμματα, καὶ οἱ σεπτοὶ ἀγῶνές σου, εἰς
ἐν ταῖς ἐρήμοις κατ'υπέτης, πᾶσι πρὸς ὄρος τῇς
ἀρετῶν ἀμείλιχον, μικρῶσι τὰς γλώσσας τῇς βροτῶν. ὅν-
τως γὰρ ἠγωνίσαι, ὑπὲρ ἀνθρώπων Ὅσις.

Γδὲν τὰ Οὐρανία, καὶ πᾶσι ποδῶν Αἰδοίμε, πρόσκαιρον
κατέλιπες πατρίδα, καὶ τὰς ἐρήμους Πάτερ διώδυσας,
καὶ γέγονας δόξα Μομαζῶν, καὶ Ὅσιων σύσκλως, καὶ Ἀγ-
γέλων συμμέτοχος. Θεοτοκίῳ.

Καίως ἔξερπασον, τὸν σὸν ἰκέτῳ Ἀχχαρτε, τὸ δει-
νὸν ἐχθρὸν καὶ κατάρῳ με, πάσης κηλίδος Θεοχαρί-
τωτε· καὶ δός μοι καρδίας σωτηρίῳ, καὶ θερμῷ κατὰ
ρυξίμ, πρὸς μετανοίαν δέομαι.

Ω, δὴ, γ'. Τῷ θεῷ ταύτῳ καὶ πάντιμον.

Ανδρείως πλεῖστον ἐμίσησας, Πατρίδα καὶ ἀγένηται
σώματος, καὶ ἠκολούθησας, τῇ προσκαλεστίῳ Ὅσις,
ὃ παρεστὸς παμμάκαρ, ἡμῶν μνημόνους.

Νικαφόρ μίχης φερώνυμε, μίχης ἀνδρικοῦ τὸν ἀλα-
ζορα, φρόναιον ἔχσας, λαμπρὸν τῆς μίχης σου παμ-
σοφῆ, Θεοῦ Ναὸν ἐγείρας τῷ Παμτοκράτῳ.

Ως ῥόδον εὐδοσίῳ Ὅσις, ἐκ γείρας σε μνῆδος ἐβλάστη-
σε, πασῶν τῇς πόλεων, τῆς Θεσσαλίας ἡ πρέε-
δος, θεῖας ὁσμῆς πληρῆντα τῆς γῆς καὶ πέρατα. Στ.

Ρητόρων ἀθεοῦ φρύαγμα, καὶ σέβας τῇς εἰδῶλων πο-
λύθεον, ὃ σὸς κατέστρεψε, Τόκος Παρθένου ἀμόλυν-
τε. ὅν καὶ μὴν ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῇς δαλῶν σου.

Κορτάκιον. Πρῶτον τῆς ἑορτῆς, εἶτα τῷ Ἀγίῳ.

ἤχος, δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ιαφείον ἀμίδον ἡ Οἰκισμένη, τῇς Λαψάμων ὅσις, τῷ
ἱερασί σου καὶ σεπτῷ, θύκῳ Νικαφόρ ἐκτίσαστο. ὅθεν
ἀξίως τιμῶμεν τῷ Μνήμῳ σου.

Ἐτερον ἤχος, β'. Τὰ αἶψα ζητῶν.

Τὴν αἶψα ποδῶν, πατρίδα τῷ Οὐρανίῳ, καὶ πλε-
στον ζητῶν ἀδάπαμον τῆς χάριτος, μιμητὴς παμά-
ριτος, τῇς Ὅσιων γέγονας Ὅσις. σὺ αὐτοῖς Χειρῶ τῷ
Θεῷ, μὴ παύσῃ πρεσβύτω ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς φερώνυμης τὸ ἐνθεον βλάστημα, καὶ τῆς ἐρήμης
τὸ κάλλιστον θρέμμα, Νικαφόρα τὸν παμμέγιστον,
δεῦτε πικροὶ πάντες ἐγκωμιάσωμεν. εἰς γὰρ ἀπὸ βρέ-
φους τὸν Χειρὸν ἀγαπήσας, πλεῖστον καὶ δόξαν ἐπὶ κηρὸν
ἐβδελύξατο, καὶ κατὰ τὴν ἀντιπάλας γεμναίως λυδρίσαστο,
ἐν ἐγκρατείᾳ καὶ προσόχῃ Χειρὸν ἀπαύτως δοξολο-
γῶν. ὅθεν καὶ παρ' αὐτῷ τῇς θαυμαστῶν τῷ χάριτι ἀφ-
θόρῳ ἐκομίσαστο, καὶ σὺ τοῖς τῇς Ὅσιων χοροῖς ἐν Οὐ-
ρανίῳ σιωδύφραϊνεται, μεθ' ὧν ἀπαύτως πρεσβύει ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

ΤΩ, ΑΥΤΩ, ΜΗΝΙ, Ζ΄.

Μνήμη τῆς Οσίας καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ,

ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ, ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ
ΟΡΕΙ ΑΝΑΛΑΜΦΑΝΤΟΣ.

Κόσμος ρικήσας, καὶ τὰ τέττα ἡδέα,
Νίκῃ ἀνέλῃ ἡρας ὅπως Νικάνορ.
Εβδομάτῃ Νικάνωρ βίοτιο ὅπως τελευτῇ.

Σὺ γὰρ ἔχουσιν οἱ πολεμικοὶ, καὶ ἔμπειροι στρατιώ-
ται, ὅταν μέλλωσι μὴ ἔλθω εἰς πόλεμον μὴ κα-
μένα ἰσχυροῦ τῆς ἐχθροῦ, μὴ ἐτοιμάζονται προπότερα μὴ
κάθε πολεμικῇ μηχανῇ, μὴ ἀρματώωνται μὴ τὰ πλεον
φοβερώτερα καὶ φέρτερά τε ἄρματα, μὴ βαΐον εἰς τὸ γῆ-
ρας τὸν θώρακα, εἰς τὴν κεφαλὴν τὴν περικεφαλαίαν,
εἰς τὴν ζώνην τὴν δίξομον ῥομφαίαν, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν
σῶμα μὴ ἐνδύον τὰ ἐπίλοιπα ἄρματα, μὴ τὰ ὅποια ἡθε-
λαμ φανῇ ρικηταί, καταφροπώμοντες ἐκείνον τὸν ὑπερήφα-
μον καὶ αὐθάδη ἐχθρόν τε, διὰ μὴ κερδήσῃ τὴν ἀγάπην
ἐνός ἐπιγείου καὶ φθαρτοῦ Βασιλέως, καὶ διὰ μὴ ἀπολαύσῃ
ὀλίγῃ τιμῇ πρόσκαιρον καὶ μάταιον. Κατὰ τὸν ἴδιον
τρόπον καὶ οἱ Χρῆσται, ὡς αὐτοὶ εἶναι στρατιῶται τῆς
ἐπικρατεῖας Βασιλέως Χρῆστος, καὶ ἔχον παρτοτιμὴν καὶ
ἀποδομὴν πόλεμον μὴ τὸ μόνον ἐχθρὸν τὸν ψυχοφθό-
ρον διάβολον, πρέπει πάντοτε μὴ εἶναι ἑτοιμοὶ εἰς τὸν
πόλεμον, πάντοτε ἀρματωμένοι μὴ τὰ θεῖα ἄρματα, πάν-

τοτε

τοτε σιδεροφορέμενοι μὴ τὸ ἀκαταμάχνητον ὄπλον τῆς τιμῆς
Σταυροῦ, καὶ μὴ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς, μὴ τὰ ὅποια
ἡθελαμ διυκνῇ μὴ ρικῆσῃ αὐτὸν τὸν ψυχόλεθρον ἐχ-
θρόν, διὰ μὴ λάβω παρὰ Θεοῦ τὸν ἀμάρτητον γέθα-
ρον. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἰξόμεθα, πῶς δὲ παρακινῇ τὸν
στρατιῶτῃ ἄλλο καμένα πρᾶγμα περισσότερον εἰς τὸν πό-
λεμον, ὅσον τὸ παράδειγμα τῆς καλῆς στρατηγῆς, διὰ
τῆς καὶ ἐγὼ θέλω τας μὴ διεγείρω τῆς ἀληθινῆς στρατιώ-
τας τῆς Χρῆστος εἰς τὸν καὶ τῆς διαβολῆς πόλεμον, ἔβαλα
σκοπὸν μὴ φέρω εἰς αὐτὴν τὴν διωκτὴν προφροπῇ, κο-
μίζωντας εἰς τὸ μέσον τὰ Ἡρώικα ἄθλα, καὶ τῆς ἀσκητι-
κῆς ἰδρώτας τῆς οσίας καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Νικάνο-
ρος. ὁ ὁποῖος ἐφανῇ ἕνας πολεμικώτατος στρατηγὸς ἐμαρ-
τίου τῆς ἀνθρωποκτόρας διαβολῆς, καὶ τὸν ἐκαταφρόπωσε μὴ
τὴν ἀγγελικῇ διαγωγῇ. Τῆς λοιποῦ τῆς Θεοφό-
ρου Πατρὸς τὸν θαύρατον βίον θέλω τας μὴ διγνῶσθαι σί-
μερον, παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀντίληψιν, μὴ δώσετε
ὀλίγῃ προσοχῇ, διὰ μὴ καρποφορηθῆτε τὸ καὶ διώ-
μιν, καὶ μὴ λάβετε περισσοτέραν προθυμίαν εἰς τὴν κα-
τάρθωσιν τῆς ἀρετῆς, ἀκούοντες τὰ ὅσα ἐκατάρθωσε, καὶ
ὑπέμεμεν ὁ μέγας ἕως καὶ Θαυματουργὸς Πατὴρ ἡμῶν.
Εἰς τὴν περιφροπῇ, καὶ μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκῃν δι-
είσκητο ἕνα ἀνδρόγαυον δισεβὲς πολλὰ, καὶ ἐμάρτητον,
ὁ μὲν ἀνὴρ ΓΩΑΝΝΗΣ, ἡ δὲ γυνὴ ΜΑΡΙΑ ὁμο-
μαζόμενοι. τῆς ὁποῖας ὅλη ἡ πόλις ἐκαλοτύχιζε, καὶ ἐπαυ-
μῆσε, πόσον διὰ τὰ σωματικά ἀγαθὰ, τὸν πολὺν πλῆ-
τον λέγω καὶ τὴν ἀνέγνωσιν, ὅσον περισσότερον διὰ τὴν
θαύρατον πολιτείαν τῆς, ὅπως ἦτον παράδειγμα ἀρετῆς εἰς
ὅλους. Ἀλλ' ὅσον ἦτον ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος περιφροπῆς καὶ
ἐπαυμετοὶ εἰς τῆς ἀνθρώπου, πόσον ἦτον ἀπὸ τὸ ἄλλο
μέρος περιλύποι εἰς τῆς λόγου τῆς, ἐπειδὴ καὶ ἦτον ἀτεκ-
μοι, καὶ δὲν εἶχον κληρονόμον τῆς πλῆθους τῆς, εἰδὲ παραμυ-

C

τίαν

Ἰάμ τῆ γηρατείας τῆς. Ὁ δὲ κατ' ἡμέραν δὲ ἐπαυοῦ δι-
δοῦντες ἐλεημοσύνας πλοσίᾳ χειρὶ εἰς τὰς πέμντας, ἐμ-
φύου μὲ μεγάλῳ πατέρωσι, ἐπροσκήχοντο πολλὰς φο-
ραὶς ὁλομύκτιον, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν συχράκις ἐπὶ γαι-
μα, ἐπαρακαλῶσαν τὸν Θεὸν μὲ θερμὰ δάκρυα μὲ τῆς
δώσῃ κληρονομίᾳ, καὶ διάδοχον τῆ πλῆξε, καὶ γέμει τὸν.
Ὁ δὲ παχὺς εἰς ἀντίληψιν Κύριος, καὶ ἔτοιμος εἰς τὰς δεή-
σεις τῶν δούλων τῶν, ἐπῆκασε καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν, καὶ τῆς
ἔδωκε παιδίον καὶ τὸν πόσον τῆς, τὸν τὸν Θαυματουργὸν
καὶ μέγαμ Νικαύορα. Καὶ ἀκῶσατε παρακαλῶ ὀλίγον ἀν-
δρῶν τὴν ὑπόθεσιν, μὲ καταλάβετε τελειότερα.

ΕΝ μὲν τῶν ἡμερῶν, ξηροφάγησας ἡ Μήτηρ τῆς Ἀγίας,
καὶ πολλὰς ἐλεημοσύνας πρὸς τὰς δεομένους ποίησας,
ἐπῆγεν ἀφ' ἑστέρας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μεγαλομάρτυρος Μη-
μῆς, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε συνήθειαν μὲ πηγαίᾳ πάντοτε
καὶ ἐκεῖ ἐπροσκήχοντο ὁλομύκτιον γορυκλιτῶς ἐμπροσθεν τῆς
Εἰκόμος τῆς Ἀγίας, ἔχοντες ποταμὸν τὰ δάκρυα ἀπὸ τῆς
ὀφθαλμίας τῆς, ἐδέετο μὲ σωτηριεμένης καρδίας καὶ κατα-
ρυξέως μὲ τῆς δώσῃ τέκνον ὁ πλοσιόδορος Κύριος. Ὁ δὲ
ἡ ὀξυτάτη βοήθεια τῆς παμαγάθου Θεῆς, κατὰ ποτὲ ἐπῆ-
κασε τὴν δέσιν τῆς προφήτιδος Ἀμνης, καὶ τῆς ἔλυσε τὴν
ζέφωσιν, ἔτι καὶ τότε ἐκάμψθη εἰς τὰ δάκρυα, καὶ εἰς τὴν
θερμὴν δέσιν τῆς δούλης τῆς Μαρίας, καὶ τῆς ἔδωκε μὲ γε-
μνήσῃ κατ' ἐπαγγελίαν τὸν Ἀγιόν. Διότι κατὰ ὕπνωσεν
ὀλίγον ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, ὁ δὲ βλέπει ἐν ὁράμα-
τι τὸν Μεγαλομάρτυρα Μιχαὴλ, ἔρχομενον ἐκ τῆς Ἀγίας
Βήματος μὲ ἄλλας δύο λοβοφόρους ἀνδρας, καὶ λέγει πρὸς
αὐτὴν, Ἐπῆκασεν ὁ Θεὸς τῆς δεήσεώς σου, ὡ γυνὴ, ὡς
,, ποτὲ τῆς χήρας Ἀμνης, καὶ ἔλυσε τὰ δεσμά τῆς ζει-
,, ρώσεώς σου, μόνον πορεύεαι εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ θέλεις
,, συλλήψῃ μὲ γεμνήσῃς υἱόν, ὅστις θέλει γέμῃ δοχεῖον
,, καθαρὸν τῆς Παμαγίας Πρόμας, καὶ πολλὰς θέλει εἰ-

,, σαγάγει πρὸς Κύριον, διὰ τῆς ἀγγελικῆς αὐτῆς καὶ ἐμα-
,, ρέτε διαγωγῆς. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ἡ γυνὴ, ὁ δὲ δὲ
πρῆσεν ἀπὸ τῆς χαράτης, καὶ πληροφορηθεῖσα μὲ πί-
στεως εἰς τὰ ὁραθέντα, πολλὰς δοξολογίας ἀπέπεμψε πρὸς
τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν Μεγαλομάρτυρα, ὅπως ἐπα-
χῶσεν εἰς τὴν δέσιν τῆς. Ὁ δὲ τὸ πρῶτον μὲ τὴν τελείω-
σιν τῆς Θεῆς Λειτουργίας, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς
χαίρῃ, καὶ δοξαζῇ τὸν Θεόν. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας
συνέλαβε καὶ τὴν τῆς Μεγαλομάρτυρος πρόρρητιν, καὶ ἐφυ-
λάγετο εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς κυοφορίας τῆς. Ὁταν δὲ
ἦλθεν ὁ καιρὸς, ἐγέννησε τὸν μέγαμ εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς
τοῦ Ὁσίου, τὸν ὁποῖον ἀγαγεμῶντες διὰ τῆς Θεῆς Βαπτί-
ματος, τὸν ὠνόμασαν Νικόλαον· ὅστις καὶ ἔξ αὐτῆς τῆς βρε-
φικῆς ἡλικίας ἐφαίμετο ποταπὸς θέλει χρηματίσῃ καὶ τὴν
ἀρετῇ. Διότι ἀφ' οὗ ἐφθασεν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν,
καὶ ἔγινεν ἕως πέμπε χρόνον, τὸν ἐπαράδωσαν οἱ Γοεῖς τῆς
εἰς χεῖρας ἐμὸς ἐμαρὲν διδασκάλῳ, διὰ μὲ τὸν διδάξῃ τὰ
ἱερὰ γράμματα. Καὶ ἐπειδὴ ἔτυχεν ὁ Παῖς ὁφθῆς εἰς τὸν
μουὸν καὶ ὀξύτατος, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔλαβε δυνάμειν ἱκανὴν
εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων· ἐπειδὴ καὶ πάντο-
τε εἰς τὴν μελέτῃν ἐκαταγίνομεν. Καὶ δὲν ἠθέλησε πώ-
ποτε μὲ συναστραφῇ μὲ ἄλλα παιδία εἰς παιγνίδια ἄτα-
κτα· ἀλλ' ὅπως ἐβλέπε φρονίμους ἀνθρώπους, καὶ γέροντας ὅπως
ἐσωομιλῶσαν, ἐκεῖ ἐπῆγαμε καὶ αὐτὸς, διὰ μὲ ἀκῶσῃ
καμέμα λόγον ψυχωφελῆ, καὶ μὲ συνάξῃ ὡς σοφὴ μέλισσα
τὰ δάδῃ ἀφθῇ, μὲ τὰ ὁποῖα ἐμελλε μὲ κατασκοῦσῃ τὸ
γλυκύτατον μέλι τῶν ἀρετῶν. Βλέποντες γὰρ οἱ Γοεῖς τοῦ
τόσῳ σώσειν καὶ δόξαζαν εἰς αὐτὸν, ὅπως περισσότερον
ἠύξαμεν εἰς τὴν πνευματικὴν ἀρετῇ, πάρεξ εἰς τὴν σω-
ματικὴν ἡλικίαν, ἔξισαντο χαίροντες, καὶ ὁλοκαρῆσαν τὸν
Θεόν, ὅπως τῆς ἐχάρισε τοῖς τοῖς Θεοφώτισιν, καὶ χαριτω-
μοῦ Τέκνον.

Κ Αιρὸς πολὺς δὲν ἀπέρχσε διὰ μέσσω, καὶ ὁ Πατὴρ τῷ Ἀγίῳ ἐπλήρωσε τὸ κοινοῦ χρέος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μοῖας. Οἱ δὲ Ἀγίοι ἔμεινε τῷ λοιπῷ μετ' αὐτῶν. Μετέραντα, καὶ ἡγορίζετο τὴν ἀρετὴν περισσότερον, ὡς δάξωρτας μὲν γένη μισητὴς καὶ κατὰ ἔργα, καθὼς καὶ κατὰ τὸ ὄνομα ἐλέγετο Νικόλαος. Ὁ δὲ γερμανῶς μετ' αὐτῶν μνηστῆρας καὶ τὴν ἐγκράτειαν εὖ καὶ τῆς μεσότητος τὰ ἀχαλίρωτα πάθη, καὶ ἐχαλιμαγωγῶσε τὰς ἀπάκτας ὁρμὰς καὶ κινήσεις τῷ σώματι, ἀρτυρωτὰς πάντοτε εἰς τὴν προσδύχλιν, καὶ εἰς τὴν ἀνάγκωσιν τῷ Θεῷ Γραφῶν. Περισσότερον δὲ ἀπὸ ὅλα ἐμελετῶσε κατὰ ἐκείνῳ τῶν βίβας καὶ τὰς πράξεις τῷ Ὁσίῳ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας· τῷ ὁποίῳ φοχαζόμενος τὴν ἰσαγγελοῦ πολιτείαν, ἐκαταφλέγετο ὅλος ὑπὸ τῷ Θεῷ ἔρωτος, καὶ ἐπεθύμα μὲν γένη μισητὴς τῆς ἐμάρετος διαγωγῆς τῶν, διὰ μὲν ἀπολαύσιν ὅμως μετ' αὐτῶν καὶ τὴν τῆς ἀσκήσεως γέφυραν. Αὐτὸς μὲν δὲ ποιῶντα ἐβλάβετο ὁ Μακάριος, καὶ πολλὰκις ἐδέετο τῷ Θεῷ, μὲν τὴν ἀξιώσιν μὲν λαβὴν τὸ Ἀγγελικὸν οὐκῆμα, διὰ μὲν πολιτεύσθαι ἐμάρετος καὶ τὴν πόσιν τῶν. Ἡ δὲ μήτηρ τῶν ἐμελετῶν μὲν τὴν ὑπαυδρόσιν, ὡς μορογενῆς ὑπὸν, διὰ μὲν ἀφῆσιν κληρονομίῳ τῷ γένεας τῆς. Ἀλλ' ὁ μέος δὲν ἤθελε παμτελῶς μὲν ὑπαυδρῶν εἰς τὴν ταυτὴν βαλὴν τῆς Μητρός τῶν. ὅμως διὰ μὲν μὴ τὴν λυπήσιν, τῆς ἐδιδερ ἀνάβολῃν καιρῶν, ἕως μὲν ἐπιτύχῃ αὐτὸς καιρὸν ἀρμόδιον, μὲν ἀναχωρήσιν ἀπὸ τὴν Κόσμον, διὰ μὲν περιπατήσιν τὴν γερῶν καὶ τεθλιμμένῳ ὁδῷ τῆς μοναδικῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας τὸ τέλος εἶναι δυνάχωρον καὶ μακάριον.

Ο Τὰ λοιπὰ ἡ Μήτηρ αὐτῶν εὖρε τινα Κόρην πλαστῆσαν, καὶ ὡραιότατην, ἀπὸ γένος ὀγενικόν, καὶ ἐμελετῶν μὲν τὴν ὑπαυδρόσιν καὶ γαμικῶς, τότε ὁ καρδιαγμῶν Θεὸς μετέστησεν αὐτῇ εἰς τὰς αἰωνίους μοῖας, καὶ ἐποίησε τὴν Ἀγίον ἐλδύθερον, διὰ μὲν κατορθώσιν ἐκείνῳ

ὁπῶ ἤθελεν. Ὁ δὲ Ἀγίος ὀχαρισήσας τὴν Κύριον, ἄρχισεν εἰς τὸ ἐξῆς μὲν πολιτεύεται μετ' ἐμάρετος διαγωγῇ, ἀγωνιζόμενος πάντοτε κατὰ τῆς σαρκὸς, μετ' ἐμάρετος, μετ' ἐμάρετος, μετ' ἐμάρετος προσδύχας, καὶ μετ' ἐμάρετος δάκρυα. Ἐσκόρπιζε δὲ κατὰ ὀλίγον ὀλίγον καὶ τὰ πατρικά τῶν πλάτη εἰς τὰς πέριτας καὶ ὀρφανὰς, διὰ μὲν τὰ εὖρη θησαυρισμένα εἰς τὴν Οὐρανίῳ ἀποθήκῃ. Καὶ ἀπόκτησε τὴν ἀρετὴν τῆς ἀκτινωσῆς, τῆς ὁποίας μετ' ὀλίγον καιρὸν ἠξιώθη μὲν φουγῆσιν καὶ τὴν καρπὸν ὀριμῶν, λέγων μὲν ἐμάρετος τὸ Ἀγγελικὸν οὐκῆμα τῶν μορῆρας καὶ ἀκτινωσῆς βίβας, καὶ τὴν διάπυρον πόσιν τῶν. Καὶ τότε ἀντι Νικόλαος, μετονομάσθαι Νικαῖον, θέλωντας μὲν συκῶσιν εἰς τὰς ὡμὰς τῶν Σπαυρῶν, μετ' αὐτῶν ὁποῖον ἤθελε φανῆ μισητὴς, μὲν ἐγέρῃ φρόπαιον καὶ τῶν ἀντιπάλλων διαβόλων.

Α Φ' εἰς λοιπὸν εἰσῆλθεν ὁ Μακάριος ὑπὸ τὴν ἐλαφρόν ζυγὸν τῶν Χριστῶν, τότε ἐπολλασίασεν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν, καὶ δὲν ἔπαυε πάντοτε ἀρτυρωτὰς, καὶ προσδύχόμενος, καὶ κατὰ ἄλλῳ ἀρετῇ ἐργαζόμενος, ἀναβαίνωντας ἡμέρας δὲ ἡμέρας τὴν θείαν σκάλαν τῷ ἀρετῶν. Εἰς τὸσον ὁπῶ ἀκτινωσῆς ὁ τότε Ἀρχιερεὺς τὴν λαμπροτάτῃν καὶ ἐμάρετον πολιτείαν τῶν, τὴν ἐπροσκάλεσε, παρακαλῶντας τὴν μὲν γέφυρ τὸ ἐπάγγελμα τῆς Ἰερωσῆς. Αὐτὸς δὲ ὁ Μακάριος, ὡς ταπεινόφρων δὲν ἔφερξε, μορίζωντας τῶν λόγων τοῦ ἀνάξιον τῶν ποιῶν ἀξιώματος. Ὁ Ἀρχιερεὺς ὅμως βλέπωντας τὴν ἐμάρετον πολιτείαν τῶν, τὴν ἐχαροτόμησε καὶ γαμικῶς, πρῶτον μὲν Διάκομον, ἔπειτα δὲ Πρεσβύτερον, καὶ τέλος Τυπικάριον, διὰ μὲν ἐπιμελῆται ὡς ἐμπειρὸς τὴν ὀκοσμίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διατάξεως. Ὁ δὲ Ἀγίος διὰ μὲν μὴ φανῆ παρῆκοος, ἐδέχθη καὶ γαμικῶς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὡσὶν ὡσὶν ἐβαλεν εἰς αὐτῇ τὴν διακορίαν, ὁπῶ τινὰς δὲν τὴν δὲ ἀπέρχσε πῶποτε. καὶ πάντοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνίσκετο, καταγιόμενος εἰς τὰς ἀνάγκωσας

τῶν ἱερῶν βιβλῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐσυνάξε· καὶ πολλῶν σοφίᾳ πνευματικῇ. Καὶ ὡς καλὸς ζωγράφος πάντοτε ἐδιόλεγε τὰ ἐκλεκτότερα πρωτότυπα, διὰ μὲν ζωγραφίᾳ τῶν εἰκόνων τῆς ψυχῆς τε μετὰ τὰς περιφανερέας ἀρετὰς, καὶ μὲν τῶν καμνὶ ὠραιότητι μετὰ τὰ ποικιλόχροα καὶ πνευματικὰ αἴθη, καὶ ὡς καὶ ἐποίησε. Διότι ὁποῖος θέλει μὲν καταλάβῃ τὰς μεγάλους ἀγῶνάς τε, ἀπὸ τῆς τοῦ μικροῦ, ὡς συμπεραφῇ τὰ μεγαλύνετα, ὅπως ταῖς περισσότεραις φοραῖς ἐρέκετο ἀπὸ τοῦ βράδι ἕως τοῦ πρωῒ ὁρθιος, ἔχωρτας τὰς χεῖράς τε ὡς ὁ Μωϋσῆς ὑψωμένης, καὶ ἐπροσνύχετο ὁλομύκτιον.

Οὕτως δὲ ὅσιος καὶ θεοφιλῶς πολιτοδύμενος ὁ Ὄσιος, ἠθέλησε τέλος πάντων μὲν ἀποφυγῇ τελευτῆς τοῦ Κόσμου καὶ τὰς Κόσμου, διὰ μὲν εὖρη τῶν ποθόμενων ἡσυχίας τε. καὶ διὰ τῆς πάντοτε ἐδέετο τῆς Θεοῦ μὲν τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ποθόμενου. Καὶ δὴ μίαν νύκτα προσδύχομενος, καὶ ἔχωρτας τὸ πρόσωπόν τε καὶ γῆς, καὶ ἱκετεύωντας μὲν θερμὰ δάκρυα, ἠέκασεν Οὐρανόθεν φωνῇ, ὅπως τῆς ἔλεγε· „Νικηφόρ ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ πορεύεαι εἰς τὸ τῆς Καλλιγνείας ὄρος, καὶ ἀγωνίζεαι ἐκεῖ καλῶς· καὶ ἐγὼ ἔσομαι μετὰ σοῦ, τῆς διαφυλάττειν σε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· καὶ ἀκνῶς, ὅσον ποιήσω τὸ ὄρεμά σου, καὶ δοξάσω σε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας. Ὁ δὲ Ὄσιος ταύτῃ τῶν φωνῶν ἀκνῶς, ἀνέστη ἡγέρθη ἀπὸ τῆς γῆς σου φόβῳ καὶ χαρᾷ, καὶ ἐδοξολόγη μετὰ δακρύων τὸν Κύριον. Ἦτον δὲ τότε καὶ τῆς σωματικῇ τῆς ἡλικίας ὡς εἰκοσιεπτά ἔτη· καὶ ὡς ἔμαθε παρὰ Κυρίου τὸν ποθόμενον τόπον τῆς ἡσυχίας, ἀνέστη ἀπὸ τῆς ἀπεσκόρπισεν εἰς τὰς πτωχεύς, χωρὶς ἀναβολῆς καὶ ὅσα κινήματα καὶ ἀκίνητα πράγματα τῆς εἶχεν μείνη ἀπὸ τῆς πατρικίας, καὶ ἀποχαιρετήσας τὰς συγγενεὶς καὶ φίλους τε, ἔβη μετὰ χαρᾶς ἀπὸ τῆς πόλεως. Περιπατῶντας δὲ ἀπὸ

καστρον εἰς κάστρον, καὶ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, ἐδίδασκεν, ὡς ἄλλος Ἀπόστολος, τὰς Χριστιανὰς μὲν φυλάττειν ὁρθῶς τῶν δόσεσιν. Διότι τότε ὁ γλίγωρα εἶχεν σκλαβώσῃ, καὶ παρὰ τὸν ὄντα Θεόν, οἱ Ἀγαθολογοῦντες τῶν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπληθύνετο ἡ ἀσέβεια τῆς λαοπλαγίας Μωαμεθ. Ὁ δὲ πολλὰς ἐρερέωσε πρὸς τῶν εἰς Χριστὸν πίστεν ὁ Μακάριος μετὰ τῶν γλυκυτάτων διδασκαλίας τε, καὶ μετὰ τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς ἐμαρτέως διαγωγῆς τε. Φθάσας δὲ εἰς ἕνα Χωρίον Σαρακηνὰ ὀνομαζόμενον, καὶ διατρέψας ἐκεῖ καιρὸν ἱκανόν, πολλὰ θαύματα ἐτέλεσε διὰ τῆς δυναμείας τῆς παντοδυνάμει Θεοῦ· τὰ ὅποια, ὅτε ὅλα μετὰ συγχωρῇ ὁ καιρὸς μὲν τὰ διηγῶμαι, ὅτε πάλιν ὅλα ἡμπορῶ μὲν τὰ σιωπήσω· καὶ διὰ τῆς περιγρᾶφῃς ὀλίγα ἀπὸ τῶν πολλῶν, διὰ μὲν καταλάβετε τῶν μεγάλων ἀρετῶν τῆς Ἀγίας, καὶ τῶν παρρησιῶν ὅπως εἶχεν εἰς τὸν Θεόν.

Ανθρωπὸς τις ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ἐκυριόετο ἀπὸ χαλεποῦ δαιμόνιου, τὸ ὅποιον, ὡς εἶδε τὸν Ὄσιον ἐρχόμενον εἰς τὸ χωρίον, ἐφώμαζε μεγαλοφῶμως, καὶ ἔλεγε· „διώξατε τὸν Νικηφόρον ἀπ' ἐδῶ, ὅτι δεινῶς με βαρύνει ὁ ἐρχομός σου. Ταῦτα ἀκνῶντες οἱ ἀνθρώποι ὅπως ἐφύλαττον σιδηροδέσμιον τὸν δαιμονιζόμενον, ἐδραμον μετὰ δακρύων, καὶ ἔπεσον εἰς τὰς πόδας τῆς Ἀγίας, παρακαλῶντες τὸν μὲν ἔλθῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν, μὲν τὸν ἰαφύσῃ. Ὁ δὲ Ὄσιος, ὡς συμπάσης ὅπως ἦτον, τὰς δὲ ὡπλογησάμεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν πάχοντα. Τὸ δὲ δαιμόνιον, ὡς εἶδε τὸν Ἀγιον, ἄρχισε μὲν παράσῃ τὸν δαιμονιζόμενον, μὲν τὸν κτυπᾷ καὶ γῆς, μὲν τρεῖς τὰς ἀρχαίας ὁδοὺς καὶ τῆς Ἀγίας, καὶ μὲν φωνάζει ἐλεεινῶς· Ἀδικεῖς με Νικηφόρ, ἀδικεῖς με. Ὁ δὲ Ἀγιος ποιήσας πρὸς Κύριον δέησιν, καὶ ἐγγίσας τὸν ἄνθρωπον τὸν πάχοντα μετὰ τῶν ῥάβδων ὅπως ἐβάστα, παραδύς ἔβη μετὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ἔμελλεν ὁ ἀνθρώπος ὑγιὴς καὶ σωφρονῶν, δοξάζωντας τὸν Θεόν, καὶ τὸν Ἀγιον.

Γὴν δέ τις πάλιν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χωρίου εἶχε πάθος χαλεπὸν αἰμορροίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπούρεσε μὰ τὸ θεραπείῃ με διαφόρως ἰαθῆναι. Ὁ δὲ μιμημένη καὶ αὐτὴ τῷ πίσει τῆς Αἰμορροσίας ὅπως διαγίνεται ὁ ἱερός Λευκῆς, ἐπῆγεν ὑπὸθεν τῆς Αἰγῆς, καὶ ἐγγίσασα μὴ πίσεως εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἱματίου αὐτῆς, παρὸν δὲ ἰαβύδην ἀπὸ τοῦ πολυρρόμου ἐκείνου καὶ ἀνίστατο πάθος τῆς.

Αλλος αὐθροῦς πάλιν ἔκειτο παράλυτος εἰς ὅλον τὸ σῶμα, μὴ διωάμενος παντελῶς μὰ κινήσῃ, καὶ βαρύνοντάς τοι οἱ συγγενεῖς τε εἰς ἓνα κρεβάτι, τὸν ἔφεραν εἰς τὸ καπύμα τῆς Αἰγῆς, παρακαλῶντες αὐτὸν μὰ κάμῃ ἔλεος εἰς ἐκείνου τὸν αἰσθῆναι. Ὁ δὲ Ἄγιος βλέπων τὰς τοι ἓνα ἐλευθέρου θέαμα, τὸν ἐσυμπόρεσε, καὶ ποιήσας εἰς αὐτὸν τὸ σημεῖον τῆς τιμῆς Σταυρῆς, εἶτα κρατήσας τῆς δεξιᾶς χειρὸς, εἶπε· „ ἐν τῷ ὀνόματι τῆς Κυρίου ἡμῶν „ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγειρε, καὶ περιπάτει. Καὶ αὐτὸς μὲ τὸν λόγον ἠγέρθη ὁ πρῶτος παράλυτος, καὶ περιεπάτει, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἄγιον. Ὁ δὲ θέλων τὰς ὁ Ὅσιος μὰ ἀποφύγῃ τῷ τιμῷ τῷ ἀνθρώπῳ, διὰ τὰ θαύματα ὅπως ἔκαμμε, μετέβη ἐκεῖθεν, καὶ διαβὰς ἀπὸ τῷ Κλεισθραῖ, ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Καλλιγράφου, ὃ ὁ Κύριος εἰς κατοικίαν αὐτῆς προητοίμασε.

Κομίσας γὰρ ὁ Ὅσιος εἰς τῷ ὑπώρειαν τῆς Ὀρεῖς, καὶ βλέπωντας τὸ ἡσυχαστικὸν τῆς τόπου, εὐφραίνετο πῶς ἦν τὸν ποθόμενον τόπον τῆς ἡσυχίας τε. Καὶ δὴ περιπατῶντας τὸ περὶ ὁδοὺς καὶ δύσβατον τῆς τόπου ἐκείνου, ἔφθασεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ποταμῆς, καὶ ὁρᾷ ἀπτικρὺς τόπον ἀρμόδιον τῆς ἡσυχίας τε, ἔρθα ἔλθων, εὐρεῖ ἓνα σπήλαιον ὑψηλὸν καὶ δυσπρόσιτον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέβη μὲ πολλὴν κόπον, καὶ ἔκτισε μικρὰ ἀνάπαυσιν, ἀνακαιρίζωντας καὶ τῷ σεβασμῷ μορῶν τῆς Μεγαλομάρτυρος Γεωργίας (ἥτις ἵσταται ἕως τῆς σήμερον) καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν ὁ Ὅσιος, καὶ ἐλευθέρ-

γα μὲ πνεῦμα ταπεινώσεως, καὶ μὲ σωτηριεργίᾳ καρδίας. Ἡ φρόνη τε δὲ ἦτον τὰ χόρτα καὶ ἀκρόδρυα ὅπως ἐγένετο ἐκείνη ἡ ἐρημος, μὲ τὰ ὁποῖα ἐρέετο ὅσον μόρον μὰ ζῆ, καὶ μὰ ἠμπορῇ μὰ ἐργάζεται τῷ ἀρετῷ. Διότι τὰς κόπας, καὶ παλαιωρίας ὑπέμεινεν ἐκεῖ ὁ Ἄγιος, ὅπως εἶναι ἀδύνατον μὰ τῆς ἐπαρρησίας, καὶ μὰ τῆς περιγῆψης τιμῆς καταλεπτός· ἐπειδὴ πάντοτε ἐμείκρυνε τῷ σάρκα μὲ ἄκραν μετῆς, μὲ ὁλομυκτίως προσδύχας, μὲ παντελῆ χαμολίαν, καὶ σχεδὸν μὲ κατὰ ἀρετῷ πρῶτα κινῶν, καὶ σωματικῶς γενοχωρίαν· τὰ ὁποῖα μὲν ὑποφέρωντας μὰ βλέπει ὁ μισόκαλος διάβολος, δὲν ἔπαυεν ὅπως μὰ τῆς προξενῆ διαφόρως ἐπιβλαῖς καὶ περασμῆς. Καὶ μίαν νύκτα κατὰ προσήχεται ὁ Ἄγιος, ἐμεταχηματίζων ὁ πῆς ἀληθείας ἐχθρὸς εἰς σῆμα ἀράπην, καὶ ἐπῆγε κρατῶντας εἰς τὰς χεῖρας ἓνα γυμνωμένον σπαθί, καὶ ἐφοβέριζε μὰ τὸν θαυμασῆναι, ἀμίσως καὶ δὲν φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ δὲ Ὅσιος γινώσκων τῷ ἐπιβλαῖ τῆς πομῆς, ἐποίησε τὸ σημεῖον τῆς τιμῆς Σταυρῆς, καὶ αὐτὸς ἀφανῆς ὁ φανῆς ἐγένετο, καὶ ὡς καπνὸς διελύθη.

Αλλὴν νύκτα πάλιν ἦλθεν ὁ ἀλιπῆρος μὲ πλῆθος δαιμόνων κατ' αὐτῆς, καὶ ἐφώμαζον φοβερῶς, ἐτρίζον τὰς ὁδοὺς, ἐφοβέριζαν, ἐπαχοῦν μὰ γκρεμίσαν τὸ σπήλαιον, καὶ τὸ Κελλίον τε μὰ τὸν πλακῶσιν· ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν μὰ κάμειν τίποτες οἱ ἀνίσχυροι, ἐμποδιζόμενοι ὑπὸ τῆς Θεᾶς διωάμεως. Μετὰ δὲ τὸν θαύματον τῆς Ὀσίης ἦλθον οἱ ψυχοφθόροι δαίμονες, καὶ ἐγκρέμισαν ἐκείνου τὸ σπήλαιον, διὰ τῷ ἐχθρῶν ὅπως εἶχαν πρὸς τὸν Ἄγιον, φοβόμενοι μὴ τύχη καὶ κατοικήσῃ ἐκεῖ πάλιν καὶ ἄλλος ἐμάρτυρος, καὶ τὰς καταπολεμῆ ὡς ὁ Ὅσιος.

Αλλοτε πάλιν ἐπῆγαυαν τῷ νύκτα, καὶ ἐγίγονταν ὡς κόρακες, φωνάζοντες μεγαλοφῶμως, διὰ μὰ τὸν φοβήσαν. Ἄλλοτε ἐγίγονταν σκορπίοι, καὶ τὸν ἐπληγῶσαν

εἰς τὰς πόδας ὅταν ἐπροσέχωρταμ. Α μὴ ὁ Ἀ'γιος ἦτορ
παύποτε ἀκαταπτόντης, ἢ ἐξέκετο ζερεὺς ὡς ἀδάμης, μὴ
βαύωμαις κτὶ μοῦν τὰς παραχὰς ἢ παμργίας τῆ δυσμενῆς,
διότι ἦτορ ἐροπλος μὲ τλῶ Θεῶν διώμιμ, ἢ δὲν ἡμπορεῖ-
σαι μὰ τὸν βλάψαι, ἀλλ' ὡς ὑπὸ πυρὸς φλογιζόμενοι
ἐφάλογον ἔμφομοι.

Κ Αἰ' τί μὰ περιγράψω καταλεπτῶς τὰς παρασμὲς ὅπῃ
ἐλάμβανε κατ' ἐκάστῳ ὁ Ὁ'σιος ὅξ ἐπιβλήης τῆ ἀμ-
θρωποκτόντος διαβόλου; Τὸ το λέγω μομαχά, διὰ μὰ καταλά-
βετε τλῶ πολλῶν τε καρτερίαν ἢ ὑπομονῇ, ὅτι ἡγωνί-
ζετο μὰ μιμηθῇ τὰς παλαιὰς ἐκείνης προπάτορας· κτὶ μὲν
τὰ παῖδιν τὸν Γ'ωβ, κτὶ δὲ τὰς παρασμὲς τὸν Γ'ωσῆφ, ἢ
τὰς ἄλλας κατ' ἄλλον ῥόπον τὸ κτὶ διώμιμ. Πρὸ πάντων
δὲ εἶχεμ ἀποκτίσῃ ὁ Μακάριος τλῶ μακαρίαν πατέρωσιν,
καὶ ποτὲ δὲν ἡθέλησε μὰ φορέσῃ λαμπρὰ φορέματα, μὲ
ὅλον ὅπῃ ἐκατάγορταμ ἀπὸ γένος λαμπρὸν καὶ πλῆσιον·
ἀμὴ παύποτε ἐφορεῖται ἕνα ὀυτελὲς καὶ τρεῖσιον ἱμάτιον
μὲ μεγάλῳ πατέρωσιν. Ὁ'θεμ πολλὰκις οἱ μαθηταὶ τῆ
Α'γίᾳ Διομύσις τῆ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει ἀσκήσαντος,
ἐθαύμαζον, βλέποντες τλῶ μεγάλῳ πατέρωσιν ὅπῃ εἶ-
χεμ ὁ Ὁ'σιος Νικαίωρ εἰς τὰ φορέματα. Διὰ τὸ ὁποῖον
εἶπαμ εἰς αὐτὰς ὁ Ὁ'σιος Διομύσιος, „ βλέπετε Α'δελφοί,
„ μέγαμ θησαυρὸν κρύπτει ὑποκάτω ἐκείμῃ τὸ ὀυτελὲς
„ τριβώριον. Ταῦτα ὡς ἡκασταμ περὶ τῆ Ὁ'σίᾳ Νι-
καίωρ δύο τιμὲς πλῆσιον Χειρῶν, ἢ μαθόντες ἀκρι-
βῶς τὰ περὶ τῆς, ἐπήγαμ δρομαῖοι εἰς τλῶ σκήτλῳ τε,
θέλοντες μὰ ὑποταχθῆμ εἰς αὐτόν. Ὁ' δὲ Ὁ'σιος Νικαί-
ωρ προγυρίζωντας ἐκ Θεῆας χάριτος τὸν ἐρχομόν τας,
ἔξηλθεν ἀπὸ τοῦ Κελλίου τε, ἢ τὰς ὑπεδέχθη φιλοφρό-
νως, ἢ λέγει πρὸς αὐτὰς, „ Τί πρὸς ἐμὲ τὸν ὀυτελὴν τῆ
„ δεωόπῃ Χειρῶν δέλουμ ἡλθετε Τέκμα, ἀφέρτες τὸν πο-
„ λῶν ἐν ἀρετῇ Διομύσιον; Δὲν ἔχεμ τῆ τοῦ ὀυτελὲς μὲ

„ ἱμα-

„ ἱμάτιον καμμίαμ ἀρετῇ κεκρυμμένῳ, ὡς παρ' ἐκείμῃ
„ ἡκασταμ· μόμον ὑπάγετε πρὸς ἐκείμον τὸν ὄντως Ὁ'σιον,
„ ἢ ἐμάρετον. Ταῦτα εἰπὼν πρὸς αὐτὰς ὁ Ὁ'σιος, καὶ
εἰσελθὼν εἰς τὸ Κελλίον τε, ἔκλεισε τλῶ θύραν. Οἱ δὲ
ἵσαντο ἔξω, καὶ τὸν ἐπαρακαλῶσαι μὲν δακρύων μὰ τὰς
ὑποδεχθῆ, καὶ μὰ τὰς καρδίᾳ τὸ σωτομώτερον. Βλέ-
πωντας ἐν ὁ Ὁ'σιος τλῶ πολλῶν ὑπομονῇ, ἢ τὸν ἐμ-
θεον πόθορτας, λῶοιξε τλῶ θύραν, ἢ τὰς ὑπεδέχθη, ἢ
τὰς εἰδίδεξεν ἱκαμῶς ὅλα τὰ τῆς μομαδικῆς πολιτείας, καὶ
μὲν φῆς ἡμέρας τὰς ἐρδύσε τοῦ Α'γίου οὐρά, ἢ τὰς εἶχε
παύποτε μεθ' ἐαυτῆ ἀγωνιζόμενης τὸν καλὸν δρόμον τῆς
ἀσκήσεως. Α'λλ' ἐπεδὴ ἦτορ ἀδιώατον μὰ κρύπτεται ἡ
ἀρετὴ τοῖς τε φωσῆρος, ἡθέλησεν ὁ Θεὸς μὰ σώσῃ δι' αὐτῆ
ἢ ἄλλας πολλὰς. καὶ διὰ τῆς μίᾳμ ρύκτι κατῶς προσκῆ-
χετο ὁ Ὁ'σιος μὲ πολλῶν δακρύων ἐμπαθεμ τῆς Εἰκόρος
τῆ ἐς αὐρωμένῃ Χειρῶν, ἡκαστε φωνῇ γλυκυτάτῳ ἐκ τῆς
Εἰκόρος, λέγουσα, „ Νικαίωρ ἀνάβηθι ταχέως εἰς τλῶ κο-
„ ρυφλῷ τῆ Ὁ'ρες, καὶ ἐκεῖ θέλεις εὔρε τλῶ Εἰκόρα μὲ
„ ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένῳ, ἢ κτίσῃ Ε'κκλησίᾳμ ἐκεί εἰς
„ τὸ ἐμὸν ὄρομα, ἢ Κελλία, ὅτι λαὸν θέλεις μὲ ποιμα-
„ νει περιέσιον. Ταῦτα ἀκῶσας ὁ Ὁ'σιος, ἐσυκώθη τὸ
πρῶτῃ, καὶ λαβὼν τιμὰς μαθητὰς, ἀνέβη ἐπαύῳ εἰς τλῶ
κορυφῇ τῆ βαρυῆ, ἢ ἐκεῖ εὔρε πεπαλαιωμένον καὶ χα-
λασμένον θεμέλιον, ἢ τόπον δύσβατον, ἢ δάσος βαθύ.
Ὁ'θεμ κόπωντας τὰ δένδρα, ρίπτωντας τὰς λίθους, σκαπ-
πωντας τὰ πεπαλαιωμένα ἐκείμῃ θεμέλια, εὔρε τλῶ Α'γίαν
Εἰκόρα τῆ Σωπῆρος Χειρῶν, ὡς θησαυρὸν πολύτιμον, ἐν
τῇ γῇ κεκρυμμένῳ· τλῶ ὁποῖαν λαβὼν εἰς χεῖρας μετὰ
φόβῃ ἢ χαρὰς, ἐδόξαζε τὸν Θεόν, ὅπῃ τὸν ἡξίωσε μὰ εὔρη
τοῖς τὸν μέγαμ θησαυρόν. Καὶ μεθ' ἡμέρας τιμὰς παραλα-
βὼν τέκτορας ἐπιδεξίς, ἔκτισε τλῶ σεβασμίαν Μορῇ τῆς
Μεταμορφώσεως τῆ Σωπῆρος Χειρῶν, μὲ παρακλησίᾳ ὡραία,

D 2

μὲ

με πύργους στερεάς, με θάυμασά Κελλία, με φραπταρεῖον εὐμορφον, ἢ με ἄλλα ἀξιεπαιμα οἰκοδομήματα, καθὼς ἕως τῶν σήμερον φαίνονται. Εἰς τὰ ὅποια ὅλα σωεσκοπίαζε ἢ αὐτός, ἢ ἐδεδόκεν ἀπ' αὐτοῦ με τὰς τέκτονας εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἱερᾶς Μοναστηρίου· τὸ ὅποιον διὰ τὴν αὐξήσιν περισσότερον, ἐπιμελήθη ὁ Μακάριος, ἢ ἐκτίσας ἢ ἄλλας πολλὰς οἰκοδομὰς ἔξωθεν τῆς Μοναστηρίου διὰ τὸ συμφέρον τῶν ἀδελφῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελειώθη τὸ σεβασμιον Μοναστήριον, τότε καθ' ἑκάστην ἔρχετο πλήθος Χρηστικῶν ἀπὸ διαφόρων πόλεων. Ἄλλοι μὲν διὰ τὴν μοναστικὴν ἐκεί, ἕτεροι δὲ διὰ τὴν λαβῶσιν τῶν δὺλογισμάτων, καὶ ἄλλοι διὰ τὴν ἀκράσιν τῶν γλυκυτάτων ἢ ψυχροπύλου διδασκαλίας τῆς καὶ ἑκάστος ἐλάμβανε τὸ προσφυές ἀπ' αὐτοῦ πάσης ψυχικῆς ἢ σωματικῆς ἀσθενείας. Διότι ὁ Ἄγιος, ὅχι μόνον με ψυχωφελῆ λόγια τὰς ἐσυμβάλλουσιν, ἀλλὰ ἢ με διαφόρους ἰατρίας τὰς δὲ ἐργετῶσαι, τιμὰς μὲν ἰατροδικασίας με μοναχικῶν τῶν ἀφ' αὐτῆς τῆς ἀγίας δεξιᾶς, ἄλλως δὲ με τὸ ἐγγίξιμον τῆς ῥάβδου, ἢ ἄλλως με μοναχὸν τὸν λόγον· μερικὸς ὀγλίγωρα, ἢ μερικὸς ἀργοπορεῖν, καὶ θεῖα ἕνα καθὼς ἀπ' αὐτοῦ ἢ πείσας τῆς ἢ μεταφύσας. καὶ ἵτον ὁ Ἄγιος κοιμὸς ἀεργετικῆς, ἢ ἰατρικῆς ἀμείνων, γινόμενος εἰς ὅλους μεταδοτικὸς διὰ τῶν τῶν πολλῶν ψυχικῶν ὠφέλειαν.

Οὕτω μὲν ὅν ἐμαρτέως ἢ Ἀγγελικῶς ἐπολιτεύθη ὁ Ὅσιος ὅλον τὸ καιρὸν τῆς ζωῆς τῆς, με πόσας κόπας ἢ ἀγῶνας ἀσκητικῆς ἐτελείωσε τὸν δρόμον τῆς παρρησίας τῆς. Οὕτως ὁσίως ἢ Θεοφιλῶς ἀνέστησε τὸν Θεῶν, ἕως οὗ ἐξῆς εἰς τὴν τῶν πρόσκαιρον ζωὴν. Ὅταν δὲ ἤλθον ὁ καιρὸς τὴν μεταβῆναι εἰς τὴν ἄλλαν ζωὴν τῶν αἰώνιων, διὰ τὴν λαβὴν τῶν ἀξίων ἀμοιβῶν τῶν ἀγῶνων τῆς, τότε ἐκ Θεῶν χάριτος ἐπρογνώρισε ἢ τῶν ἡμέρων τῆς τελευτήσεως τῆς. Καὶ σιωπῶντας ὅλους τὰς μαθητάς τῆς, τὰς εἶπε, ὅτι μετ'

φείς ἡμέρας τελειῶναι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ὑπάγει πρὸς τὸν πορθέμερον. Ἐκεῖνοι δὲ ὡς ἤκουσαν, ἄρχισαν καὶ κλαῖναι, ἢ καὶ οὐδύρωνται τῶν ὑσέρησιν τῆς ἀπαρμυθῆναι, ὁλοφύρομενοι τῶν ὀρφανισμῶν τῆς. Ὁ δὲ Ἄγιος τὰς ἐπαρμυθῆναι με λόγια συμβολικά, ἢ παρμυθῆναι, λέγωντας πρὸς αὐτάς· Μὴ λυπεῖσθε τέκνα μου ἀγαπητὰ διὰ τὸν θάνατόν μου, διότι τὸ τοῦ πικροῦ τῆς θανάτου ποτήριον εἶναι κοινόν, ἢ δὲν ἡμπορεῖ καὶ τὸ ἀποφύγει τιμὰς. Μόρον σὰς συμβολῶν καὶ φυλάξετε ἀμετασάλευτα, ὅσα διαλαμβάνει ἢ διαθήκη μου, ἀμείνων ἀγαπάτε τῶν σωτηρίων σας. καὶ πολιτεύεσθε κοινοβιακῶς εἰς ὅλα τὰ πράγματα· καὶ ἔχετε πρῶτον μὲν τῶν εἰς Θεὸν ἀγάπην, ἢ ὁσίως, ἔπειτα δὲ ἢ τῶν εἰς ἀλλήλους ἀδελφικῶν ἀγάπην ἢ ὁμόνοιαν. Νὰ φυλάξετε ἀκριβῶς τῶν παρρησιῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων, ὅσα περὶ Πίστεως ἢ ἐμαρτέως διαγωγῆς ἔγραψαν, ἢ ὅσα τὸ τυπικὸν τῆς Ἀγίας Σάββα φραγῶς διακελεύεται περὶ Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἢ περὶ ἀρετῆς. Γνωστικὰ ποτὲ μὴ δεχθῆτε εἰς τὸ Μοναστήριον, εἴτε καλογοραῖα αἶμαι, εἴτε κοσμικῆς ἢ Βασιλέως Μήτηρ, ἢ Βασίλισσα, εἴτε παιδὶ μέρον ἢ ἀγέμερον. Ποτὲ καὶ μὴ χαροποιήσετε Διάκονον, ἢ Γερέα ἀμείνων· ὅτι ἄλλο δὲν παροργίζει πόσον τὸν Θεόν, ὅσον ὁ ἀμείνων Γερέας. Ἐὰν ποτὲ δὲν ἤθελεν ἀρεθῆναι τιμὰς ἄξιους ἀπὸ τὸ αὐτὸ Μοναστήριον καὶ γέμῃ Ἡγούμενος, ὑπάγετε εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Βαρυλαῶν, ἢ ἐρῶνῆσατε ἐκεῖ τιμὰ ἄξιον. Εἰ δὲ πάλιν δὲν εὕρητε ἢ ἐκεῖ, ὑπάγετε εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς τιμῆς Προδρόμου, τῆς ἐν τῇ σκῆτῃ τῆς Βερόννης, εἰς τὸ κτήριον τῆς ἐμῆς ἀδελφῆς ἢ σιωαστικῆς Διομυσίας, ἢ ζητήσατε μετὰ πολλῶν δακρύων ἢ δεινῶν καμῆμα ἄξιον ὑποκείμενον, διὰ τὴν καὶ προχαίρετε Ἡγούμενον. Εἰ δὲ τέλος πάντων δὲν εὕρητε ἢ δὲ ἐκεῖ πρόσωπον ἄξιον λόγῳ τῆς ἢ ἔργῳ, γινέσθω καὶ ὅποιος ἐκλεχθῇ ἀπὸ τῶν Ἀδελφότητων. πλὴν ἔστω

δύλαβης, ἢ σώφρων, ἢ ἄξιος Γερβός. Πρὸς τούτοις, μὰ μὲν
ἔχη ἄδεια τιμὰς ἀπὸ ἐσᾶς τῆς Μομαχίας μὰ πηγαίῃ εἰς
τὰς παμνήρεις τῆς κοσμικῆς διότι ὁ Θεὸς νόμος προτά-
ζει ὅπως. Ἀββάς εἰς λιτῶν κοσμικῶν καθίστας, ὡς μέκρον
λογίζεται αὐτὸν ὁ Θεός. Ἀργὸς μὰ μὴ καθέται ποτὲ τι-
μὰς, ἀλλ' ἢ μὰ προσδύχεται εἰς τὸ Κελλίον τε, ἢ μὰ ἀπὸ
γινώσκῃ τὰς Θεοπρόφας γραφὰς, ἢ μὰ ἐργάζεται, ὁ μὲν
ἐν ἀμπέλῳ, ὁ δὲ ἐν Κύπῳ, ἢ ἄλλος εἰς ἄλλῳ ὑπηρε-
σίᾳ. Διότι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει. Μὴδὲ ἀργὸς ἐσ-
θιέτω. Ποτὲ τιμὰς ὡς τέκνα μὲν ἀγαπῶντα μὰ μὲν ἔχη σὰν
κελί χωριστὸν τῆς ἡγούμενης, μὴδὲ μὰ ἔχετε πρὸς ἀλλή-
λους μνησικακίαν, καταλαλιάς τε, ἢ ἔχθραν. Μὴδὲ μὰ συ-
κώσῃ ὁ ἕνας χεῖρ κατὰ τῆς ἄλλης. Ἄλλα μὰ ἔχετε παύ-
τε ἀγάπῳ, ὑπομονῇ, ἢ ταπεινώσει. Εἰ δὲ τιμὰς δὲν
ἠθέλει φυλάξῃ αὐτὰς τὰς παραμικράς μὲν παραγγελίας, ὥς
διωχθῇ ἀπὸ τοῦ Μομαχίου, ὡς ψευδάρχο προέβατον,
διὰ μὰ μὴ μολυνθῇ ἀπὸ τῆς ψώρας τε ἢ τὰ λοιπὰ πρό-
βητα τῆς τῆς Χειρὸς μαρτύρας. Ἐὰν δὲ ποτὲ συμβῇ καὶ
σκαμδαλιθῇ ὁ ἕνας μὲν τὸν ἄλλον, ὥς φιλιώμεται πρὸς τῆς
δύσεως τῆς ἡλίας, διὰ μὰ μὴ μένῃ εἰς ἔχθραν, καὶ εὖρη
χώρῃ ὁ διάβολος, ἢ τῆς ῥίψῃ εἰς μεγαλύτερα ἀνόμιμα-
τα. Οἱ γέροντες ἢ προκομμένοι εἰς τὰ Θεῖα, ἢ πρακτικοί
εἰς τὰ πάντα, μεθετέτε τῆς ἀμαθείας καὶ μέας. Οἱ μέοι
πάλιν ὑποτάσσονται εἰς τῆς πρεσβυτέρους, ἢ ἀκούετε μὲν προ-
σοχῶν ἢ ἀγάπῳ τὰς μεθεστίας τῆς. Καὶ ἔὰν ταῦτα ὅσα σὰς
εἶπα, ἢ ὅσα γραφῶ εἰς τῶν διαθήκῳ μὲν φυλάξῃτε, θέ-
λετε ἀξιώθῃ τῆς τῆς Οὐρανῶν Βασιλείας, μὰ ἀφραΐμεσ-
θε μὲν δικαίῳ. Εἰ δὲ ἢ δὲν τὰ φυλάξετε, θέλετε λαβῇ
τὸν μισθὸν τῆς παρακοῆς, μὰ τιμωρῆσθε εἰς τῶν αἰώνιον
Κόλασιν. Αὐτὰ λοιπὸν ἢ ἄλλα περισσότερα ἐδίδασκεν ὁ
Ὁσίος τῆς μαθητῶν τε, ἢ τῆς ἐπαρηγορεῖ μὰ μὴ λυπῶν-
ται διὰ τὸν θάνατόν τε. Τῇ δὲ ἑκτῇ τῆς Αὐγύστου μὲν

ἐσωσάχθησαν πολλοὶ Χριστιανοὶ εἰς τὸ Μομαχίον, ἔμα-
μεν διὰ τῶν Ἐορτῶν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χρι-
στοῦ. Ἄλλο δὲ διὰ μὰ λαβῆν δύλογίαν ἀπὸ τοῦ Ὁσίου.
Ὁ δὲ Ὁσίος τῆς ὑπεδέχθη πατερικῶς, ἢ μὲν τῶν ἀπό-
λυται τῆς Θεῖας Λειτουργίας τῆς ἐφίλδουσε πλεσιπαρόχως,
ἢ τῆς ζῆταπέταλε. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐμπήκεν εἰς τὸ Κελ-
λίον τε, ἢ ἀπὸς τὸν ἐκυρίδουσε πυρετὸς, ἢ ἔκειτο πλα-
γιασμένος εἰς τῶν κλίβῳ τε. Τῇ δὲ ἐρχομένη ἡμέρᾳ ἡγέρ-
θη τὸ πρῶν, ἢ εἰσελθὼν εἰς τὸ Κυριακόν, καὶ ἱερουργή-
σας, ἐκοιμήθησε τὸ ἄρραπτι Μυστήρια. Καὶ δεξιὸν μὲν
τῶν Θεῶν Μυσταγωγίαν, εἶπε πάλιν πρὸς τῆς μαθητῶν τε.
Ἦλθε τώρα ἡ ὥρα τέκνα μου διὰ μὰ πηγαίῳ πρὸς τὸν
ποθέμενον Δεσπότην μὲν. Ἐσᾶς δὲ εἰς τὸ ἐξῆς ἀγωνισθῇ-
τε ὅσον διώκατε, μὰ φανήτε δούλοισι εἰς τὸν Θεόν, καὶ
αὐτὰς θέλει σὰς κυβερνᾷ πάντοτε προδματικάτε ἢ σωμα-
τικά, ἔὰν ἔχετε εἰς αὐτὸν ὅλῳ τῶν ἐλπίδας σας. Καὶ μὴ
λυπᾶσθε πῶς ἐγὼ χωρίζομαι σωματικῶς ἀπὸ ἐσᾶς, διό-
τι προδματικῶς ποτὲ δὲν θέλω ἀποχωρισθῇ. Καὶ ἔὰν
εὖρω παρρησίαν πρὸς τὸν δεσπότην Χριστὸν ὁ ἀνάξιος,
δὲν θέλω παύσῃ, ὅπως μὰ δέωμαι τῆς Βασιλείας τε διὰ τὴν
σωτηρίαν σας.

ΤΑῦτα εἰπὼν πρὸς αὐτὰς ὁ Ἀγιος, ἢ δυχόμενος, ἢ
δύλογῳ τῆς περιεσώτας πάντας Μομαχίας τε ἢ Λαί-
κας, ἢ πλαιγιάσας ἐπὶ τῆς κλίμης τε, παρέδωκε τὸ πρεῦ-
μα εἰς χεῖρας Θεοῦ καὶ τὸ αὐτοῦ. ἔπος, ἐν μὲν Αὐγύστῳ, Ζ'.
Καὶ τῶν μὲν μακαρίων αὐτῶν ψυχῶν λαβόμενοι οἱ Ἀγιοὶ Ἀγγ-
γελοι μὲν πάντων τῶν Ὁσίων ἢ Δικαίων, τῶν ἐπὶ ἡγῶν εἰς
τῶν ἀπὸ Γερουσιασῶν μὲν ὑμῶν ἢ δοξολογίας. Τὸ δὲ πα-
ρίερον αὐτῶν ἢ σεβάσμιον Λείψανον ἐνταφίασαν δύλαβως,
μὲ ὑμνωδίας ἢ δάκρυα, εἰς τὸ Παρακλήσιον τῆς τιμῆς Προ-
δρόμου. Τοῦ ὁποῖον κατ' ἐκείνῳ ἄπειρα θαύματα εἰς δόξαν
Χειρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἢ διαμέρει παντοδαπῶν ροσημάτων

αλεξιπύριον, καὶ πηγὰς ἱαμάτων βρῦναι τοῖς μὲν πίστεως αὐτῷ προσφύχουσι. Διότι τοῖσδε ῥόπῳ οἷδε δοξάζειν ὁ Θεὸς τὰς αὐτῶν ἀντιδοξάζοντας· τὰς μὲν Ἀγίας αὐτῶν ψυχὰς μὲν συναριθμῇ μὲ τὰς αὐτὰς εὐσίας τῇ Ἀγγελῶν, τὰ δὲ σεβάσμια αὐτῶν Λείψανα μὲ τὰ ἀποδείχνη πηγὰς ἱαμάτων, καὶ μύσων πολυῤῥόπων φυγαδευτήρια. Πολλὰ μὲν ἔμ καὶ ἄπειρα θαύματα ἐτέλεσε, καὶ τελεῖ καὶ ἐκάστῳ τῷ ἀγιώτατῳ Λείψανῳ τῷ Θαυματουργῷ Νικαφόρῳ· ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ἀφίρως τὰ πολλὰ διὰ σωτομίας, θέλω διηγῆσθαι μερικὰ, ὅσα ἔκαμεν εἰς τὰς καθ' ἡμᾶς χρόνους, διὰ μὲν ἐγγνωρίσετε τῷ μεγάλῳ ἀρετῇ τῷ Ἀγίῳ, καὶ τῷ παρρησίᾳ ὅπως ἔχει εἰς τὸν Θεόν.

Εὐρίσκοιτο ποτὲ εἰς ἀπορίαν χρημάτων οἱ τῷ Μομασκήριον Πατέρες, διὰ μὲν πληρώσει τὰ βαρύντατα χρεὴ ὅπως δοκιμάζων ἀπὸ τῆς μισοφθονίας Ἀγαθῆς· καὶ μὲν ἔχοντες ἐλπίδα βοηθείας ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἐκείνῳ ἀπαμειβόμενοι, κοινῇ γνώμῃ, μὲν ἀγάλλωσι τὸν μέγα ὄντως καὶ πολυτίμου Μομασκήριον, τῷ παύσειτον λέγω Κάρῳ τῷ Οσίῳ Νικαφόρῳ, μὲν ἀπέλθωσι εἰς τὰ Σέρβια· ἐπειδὴ τότε διὰ τὰς τῇ ἀνθρώπων ἀμαρτίας εἶχε ἀκολοθήσῃ φθοροποιᾷ Παυσκλα εἰς ἐκείνῳ τῷ πολιτείᾳ· καθ' ἕνα μὲν ῥόπον μὲν ἐλθούσῃ ὁ Θεὸς τὰς Χειρῶν ἀπὸ τῶν παρὸντων ἐκείνῳ μύσων, διὰ πρεσβειῶν τῶν δούλων αὐτοῦ Νικαφόρος· κατ' ἄλλον δὲ, μὲν προφθαδῇ καὶ τῷ Μομασκήριον διὰ τῆς τῇ Χειρῶν ἐλεημοσύνης. Καὶ δὴ λαβόμενοι τῷ Ἀγίῳ Κάρῳ δύο δούλῳις ἱερομόναχοι, ὁ Παμσιώτατος Ἡγούμενος κύρ Δαβίδ, καὶ ὁ Πρόματικὸς Νεόφυτος, ἐμίσθωσαν ἀπὸ τῷ Μομασκήριον μὲν τῆς σωδορίας αὐτῶν· καὶ τὸ ἑσπέρως ἐφθασαν, Θεὸς βοηθῶντος, εἰς ἕνα χωρίον ὀνομαζόμενον Κουσαρίαν· τὰς ὁποῖας ἀπαμειβόμενος ἕνας Χειρῶν δούλῳις Νικόλαος τῆρομα, τὰς ὑπεδέχθη χαροποιῶς εἰς τὸν οἶκόν τε, καὶ τὰς ἐφιλοξένησεν Ἀβραμιώως.

Τὸ

Τὸ δὲ πρῶτον τὰς ἐπαρακάλεσε μὲν ψάλλωσι Ἀγιασμόν εἰς τὸν οἶκόν τε, καὶ αὐτὸς πηγαῖων ἑδωκεν ἑδῶκεν εἰς τὰς γειτόνους τε, διὰ μὲν ἔλθων μὲν ἀγιασθῆναι, καὶ μὲν ἀπαθῆναι τῷ σεβάσμιον τῷ Ἀγίῳ Κάρῳ. Ὅθεν οἱ μὲν ἱερομόναχοι βλέποντες τῷ δούλῳις τῷ Νικολάῳ, ἀρχισαν μὲν ψάλλωσι τὸν Ἀγιασμόν. Οἱ δὲ λαοὶ ὡς ἤκουσαν, ἑδραμον μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀνδρες τε καὶ γυναῖκες, καὶ ἡσυχάζοντο παρὰ τὸν δούλῳις τῷ Κάρῳ. Ἀμέμμετα δὲ εἰς ἐκείνους ἐπλησίασε καὶ μία Κόρη ἄσημος καὶ ἀκάθαρτος, μὲν ἀπαθῆναι τῷ Ἀγίῳ Κάρῳ, καὶ παρὰ τὸν ἐπεσε εἰς τὴν γλῶσσαν ὡς ἀποθαμένη. Τὸ ὁποῖον βλέποντες οἱ ἀνθρώποι, ἔλαβον μέγα φόβον καὶ ῥόμον, καὶ ἐρράπτισαν μὲν μερὸν τῷ Κόρῳ μὲν συκωθῇ. Ὅθεν μετὰ πολλῶν ὥραν ἠγέρθη ὀλίγον, καὶ ἐκάθισε, καὶ τῷ ἐρωτήσεν ἡ μήτηρ τῆς μὲν τῆς εἰπῇ τῷ αἰτίᾳ. Ἡ δὲ Κόρη μὲν φόβον πολλὸν ἀπεκρίθη, λέγουσα· Ἐγὼ ὡς ἐπλησίασα μὲν ἀπαθῶ τῷ Κάρῳ τῷ Ἀγίῳ, ἐφάνη μοι ἐκεῖ ἕνας Καλόγερος κοκκινογένης, καὶ μὲν ἐκτύπησεν ἕνα ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον λέγωντάς μοι μὲν πολλὰ θυμῷ· Ἐγὼ τῷ ὥραν ταύτῃ ἤθελα, παύτω με, μὲν σὲ θαυμάσω, ἐπειδὴ ὅπως ῥέφρυνται καὶ ἀκάθαρτος ἐπὶ τὴν μὲν μὲν ἐγγίσης. Ἀλλὰ πάλιν διὰ τῶν πολλῶν δούλῳις τῷ Κάρῳ μὲν τῷ Νικολάῳ χαρίζωσιν τῷ ζῶντι· καὶ προσέχε εἰς τὸ ἔξῃς μὲν μὲν πλησίασης ἀναξίως τοῖς ἱεροῖς, διὰ μὲν μὲν πάθης καμῆμα χαρότερον. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ περιεσώτες, ἐθαύμασαν, καὶ ἔδοσαν δόξαν τῷ παντοδυνάμῳ Θεῷ, καὶ τῷ Θαυματουργῷ Νικαφόρῳ.

Αναχωρήσαντες δὲ οἱ Πατέρες ἐκεῖθεν, ἐπήγαγον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς εἰς τὰ Σέρβια· καὶ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοπορίας τῆς ὑπὸ τῆς ἑκείνης ὑπηρεσίας τῷ τότε Ἀρχιερέως, τῆς τῇ Σερβίᾳ Ἐκκλησίας, Ζαχαρίᾳ τῷ Θεοφίλῳ ἀνδρὶ. Καὶ μαθὼν παρὰ τῇ Πατέρων τὰ περὶ τῷ Ἀγίῳ,

Ε

ὑπε-

ὑποσφραγίσας ἀνέγγειλε τὴν ὑπόθεσιν τῶν Ἀρχιερέων. Ὅστις ἀκέσας ἐθυμώθη πρῶτον καὶ τῷ Γερομομάχῳ, καὶ ἠθέλη μὴ τὴν ἀποδιώξῃ, μὴ πιστεύωντας τὰ ὅσα ἔλεγον περὶ τῆς Ἀγίας· ἐπειδὴ καὶ δὲν ἦτον ἀκόμῃ γυνώσκων οὐδὲν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐρύκνυσας ἀκριβῶς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ βεβαιωθεὶς παρὰ τῷ ἀξιολύτῳ Χρυσόμακῳ τὰ θαύματα τῆς Ἀγίας, καὶ μάλιστα πιστωθεὶς διὰ τῆς Συγγεληώδους γραμμάτος τῆς Μομακτηρίου, μετέφερε τὴν θυμὸν εἰς ἡμερότητα, καὶ ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τὴν Πατέρα μὴ ψάλλον ἀκωλύτως Ἀγιασμούς εἰς ὅλῳ τῷ Ἐπαρχίᾳ τῇ. Καθὼς λοιπὸν ἔκαμιν ἀρχὴν οἱ Πατέρες μὴ ψάλλον Ἀγιασμούς εἰς τὰ Σέρβια, ἀρχισε μὴ τρεῖς καὶ τὸ Κιβώτιον, ὅπως εἶχε τὴν Κάραν τῆς Ἀγίας. Καὶ τὸ ἐγίμε καὶ ἅπαξ, καὶ δις, καὶ πολλαῖς καὶ ἀπορροαῖς οἱ ἀνθρώποι εἰς τὸ ποιεῖν τεράσιον. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐγνώρισαν τὴν τῆς Ἀγίας Θαυματουργίαν. Διότι ὅσον ἐτείχε τὸ Κιβώτιον, τόσοι καὶ λαιμῶδες καὶ φθοροποιὰ νόσος ἔξωφρακίζετο ἀπὸ τῆς Πολιτείας. Καὶ ἀμέσως εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν ἐλύθησαν οἱ οἱ Χρυσόμακοι ἀπὸ τῆς αἰφριδίου ἐκείνου, καὶ φοβερὸν θάνατον τῶν λοιμῶν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, καὶ τὸν Ἅγιον.

Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα βλέποντες οἱ Ἀγαθῶν ὀργίζοντο, καὶ μαγαθῶν τὴν τῆς Ἀγίας Θαυματουργίαν ὀμνάζον οἱ ἄφρονες. Ὅθεν ἀπεφάσισαν δύο παπτολμοὶ Γιαμίτζαροι, ὑπὸ τῆς Πατρὸς αὐτῶν διαβόλου παρακινεμένοι, διὰ μὴ πιάσῃ τὴν Πατέρα ὅταν περιέρχωνται τὰ σοκκάκια, μὴ τὴν πᾶσαν τὴν Ἀγίαν Κάραν, καὶ μὴ τὴν σωτηρίαν ἐπαίω εἰς τὰς πέρας. Οἱ μὲν οὖν ἀσεβεῖς ταῦτα καὶ τῆς Ἀγίας κακῶς ἐμελέτησαν. Ὁ δὲ καρδιογνώσκων Θεός, ὅπως δοξάζει τὴν δόξαν τῆς, καὶ φυλάττει τὰ ἅγια αὐτῶν Λείψανα ἀβλαβῆ, τί ἐποίησεν; ἔξαπτεσθαι εἰς ἐκείνους τὴν ἀφροσύνην ὀργῇ θυμῷ αὐτῶν, καὶ ἀπέθανον αἰφριδίως ἀπὸ παρὰ καλῶν ἐκείνων τῶν μύκτα ὅ ἔσας ἀπὸ ἐκείνων

ὁμῶς μὲ ὅλους τὴν ἀνθρώπων τῆς κατηραμένης οἴκου. Εἰς δὲ τὸν ἄλλον ἐφάνη ὁ Ἅγιος, ἐν ὁράματι, καὶ λέγει αὐτῷ μετ' ὀργῆς· τί ἦτον τὸ ποιεῖν ὅπως κατ' ἐμὲ ἐμελέτησας μὴ προῆξῃς ὁμῶς μὲ τὸν σωφρόφον σου παπτολμῶν; Ἐγὼ ἔλαβον παρὰ Θεοῦ θέλημα μὴ σε θανατώσω τὴν μύκτα ταύτην, ὡς καὶ τὸν παράφρονά σου φίλον σου· ἀλλὰ πάλιν σε ἠλέησα, διὰ μὴ γένης κήρυξ τῆς ἐδικῆς σου σωτηρίας, καὶ τῆς συμφορᾶς τῆς σωφρόφον σου. Ταῦτα ὡς εἶδε, καὶ ἠκούσεν ὁ ἀσεβὴς, δι' οὗτος ἐμύνητο ἐσυνώθη ἀπὸ τῆς κλίμης τῆς, καὶ ἐδέετο τῆς Ἀγίας καὶ τῆς συγχωρήσῃ τὸ πταίσισμον. Καὶ τὸ πρῶτον ἔξῃλθε, καὶ ἔλεγε παρρησίᾳ τοῖς πᾶσι, ὅσα κατ' ὄμαρ ὁ Ἅγιος τῶν εἶπε, καὶ ὅσα αὐτὸς μὲ τὸν σωφρόφον σου ἐμελέτα μὴ προῆξῃ καὶ τῆς σεβασμίας τῆς Ἀγίας Κάρας.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶμαι, ὡς φιλοακροάομενος Χρυσόμακος ἡ Ἀγαθολομῖμπος, καὶ θαυμαστὴ πολιτεία τῆς Οἰκίας καὶ Θεοφύλακτος Πατρὸς ἡμῶν Νικάνορος, καθὼς ἐγὼ σήμερον μὲ σωτηρίαν τὴν ἐπερίγραψα. Οὕτω Θεοφιλῶς ἠγωνίσασατο, καὶ κατεπάλασε τὸν μόνον δράκοντα· ὅπως καὶ ἐδόξαζεν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τὸν τῆς μίμης ἐξέφατον. Τοιαύτῳ παρρησίᾳ εὗρε πρὸς τὸν Δεσπότην Χρυσόμακον, διὰ τὴν πολλὰς καὶ ἀσκητικὰς τὴν ἀγῶνας, εἰς τόσον ὅπως πάντοτε βρῆται πηγὰς ἰαμάτων, εἰς τὴν μὴ πίστεως αὐτῶν προστρέχοντας. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὅπως ἠξιώθημεν σήμερον μὴ ἀκέσωμεν τὴν Θεόρετον αὐτῶν πολιτείαν, ὡς τὸν ἐγκωμιάσωμεν τὸ καὶ διώκων, ὡς μικτῶν τῶν μισοκαλῶν ἐχθρῶν. Ἀς παμνημονεύσωμεν τὴν χαρμόσυνον Ἐορτήν τῃ μὲ ὕμνος καὶ δοξολογίας· καὶ ὡς ἀγωνισθώμεν μὴ τὸν μνησθώμεν, εἰς τὴν καὶ Θεοῦ πολιτείαν, ὅσον διώκαμεθα· ἵνα καὶ ἡμεῖς τῆς τῷ Οὐραμῶν Βασιλείας ἀξιώθωμεν. Χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῆς ἀρχαίου Πατρὸς, καὶ τῆς μορογενεῖς Τῆς, καὶ τῆς ὁμοσίου Προβλεπτοῦ, τῆς ζωοποιῆς καὶ ἀδιαρέτης Τελεῖδος. Ἡ' πρέπει κράτος, καὶ τιμὴ, εἰς τὴν ἀπεραγμένην αἰῶνα τῷ αἰῶνι. Ἀμήν.

Ω, δὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάττωσαμ τῇ Κτίσει.

Μιμησάμενος Μακάριε τὸ ἀπλαστον, Μωσέως τῷ Θαυμαστῷ, γέγονας ἀληθινός, ποιμὴν καὶ διδάσκαλος, τῷ προσρεχόμενῳ σοὶ καὶ ἐκραύγazes· δύλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῷ Πατέρῳ ἡμῶν.

Νικητὴς καὶ τροπαιῆχος ἀνιδέδεξαι, νικῆσας καρτερικῶς, δράκοντα τὸν πομπρὸν, καὶ νίκης ἀπείληφας, γέφος ἀμάραντον. καὶ παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῷ τιμώμενῳ σε τῷ Μνήμῳ.

Η Σεπτή καὶ Θεὰ Κάρα σε Παρόλβιε, θαυμάτωρ ἐπλησε, τῷ Οἰκισμένῳ πολλῶν. καὶ πάσης κακώσεως σώζει τὰς κάμνοντας, καὶ κραυγάζοντας· ὁ τῷ Πατέρῳ Κύριος, καὶ Θεὸς δύλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοιλία σε Θεόμυθε· Θεὸν γὰρ ἔτεκες, σεσαρκωμένον ἐν γῇ, φθορὰς τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι. ὃ κραυγάζομεν· ὁ τῷ Πατέρῳ Κύριος, καὶ Θεὸς δύλογητός εἰ.

Ω, δὴ, η'. Παῖδας δύαγεις ἐν τῇ καμίνῳ.

Η Βέβηλος Κόρη Θεοφόρε, ἀσέμνως τῇ Θεῇ Κάρα σε ἐγγίσασα, ταύτῃ καταπατάσασθαι, ῥάπισμα ἐδέξατο, τῷ παρειῷ Μακάριε, ψάλλειν μὴ θέλῃσαι· τὸν Κύριον ὑμεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Ναὸν ὠκοδόμησας ἐκ βάθρων, Χειρὶ τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν. τίς γὰρ τῷ παύσειπτον, εὖρες παραιοῖδμε, ἐν γῇ Εἰκόνα Οἷσι, ὃ καὶ ἀνέκραζες· τὸν Κύριον ὑμεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Παράλυτον ἐσφυγξας τῷ λόγῳ, Αἰμόρρον ἀφῇ κραυγάζοντες ἐξερῶντας, ὥσπερ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. τίς γὰρ τοῖς ἰχνεσι, θερμῶς κατηκολύθησας, καὶ ἀνέκραύγazes·

τὸν

τὸν Κύριον ὑμεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Θεοτοκίον.

ΑΓρείας θησαυρίσμα ὑπάρχεις, καὶ γάμος χρυσῇ Παρθένῳ φέρουσα, Ἄρτον τὸν Οὐράμιον, ἐν σῇ Γαστρὶ ἀμόλιωτε· ὃ μελωδῶντες ἁπαρτες, θερμῶς κραυγάζομεν· τὸν Κύριον ὑμεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Ω, δὴ, θ'. Ἄπας Γηγενής.

Τέρπης Μορσῶν, χορὸς καὶ διφραμθῆντι, ἰδὼ γὰρ ἔλαμψε, σήμερον ἡ παύσειπτος, τῷ Θεοφόρῳ Μνήμῳ Νικαφόρος· ὃν γεγενθότες ἄσμασιν ἐγκωμιάσωμεν, καὶ συμφῶνως πάντες ἐκ βοήσωμεν· χαίροις Πάτερ πιστῶν καὶ διπρέπειαν.

ΕΧα Οὐράμιος, τὸ πνεῦμά σε Οἷσι, τὸ ἱερώτατον. Ἐγὼ δέ σε τὸ Λείψανον, θησαυρὸν μέγα Πάτερ ἐκτίσασθαι, ἐν τῷ Ναῷ τηρέμενον, ὃν σὺ ἀνήγαγας· ἡ δὲ Κάρα ἡ σεπτή σε ῥάματα, ἰαμάτων πηγάζει τοῖς κάμνονσι.

ΡΩσίμ μοι ψυχῆς, παράχῃ καὶ σώματος, Νικαφόρ Οἷσι, τίς τὸ ἐφύμιον, μετ' ὀυμενίας σοι προσφερόμενον, χαρμονικῶς Μακάριε ἀποδεχόμενος, καὶ πταισμάτων ἄφεσίμ μοι δώρησαι, ταῖς πρὸς Κύριον Πάτερ πρεσβείαις σε.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ὁ Θεός, τῷ κληρονομίᾳ σε, πάσης κακώσεως, καὶ τῷ ἀμαυρότητι, τῆς διαμοίας με διασκέδασον, πρεσβείαις τῆς Τεκνίσεως καὶ τῇ Οἰκίᾳ σε. καὶ εἰρήμῳ δώρησαι τοῖς δούλοις σε, διὰ μέγα καὶ πλάσιον ἔλεος.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀνὰλλοιώτου Λόγε.

ΩΣ ἐλαμψαίς τῷ ἀδύτῳ, φωτὶ φωτὸς ἐμεπλήθης, τῆς Θεῆας φωτοφαιάς, καὶ τὰς τιμῶντας φωτίσεις, Γιὸς φωτὸς χρηματίσας, τῷ φωτοφόρῳ σε Μνήμῳ.

Καὶ

Καὶ τῆς Ε'ορτῆς.
Εἰς τὰς Αἴρας, ἰσώμεν ἑλ. ς'. καὶ ψάλλομεν τῆς Ε'ορτῆς, γ'.

Καὶ τὰς Α'γίας προσόμοια, γ'.

ἤχος, δ'. Ἐδωκας σημειώσιμ.

Ελαμψεν ἡ Μνήμη σου, ὡς ἄλλος Ἡλῖος σήμερον, καὶ τῶν
Κτίσιν ἐφώτισεν, αὐγαῖς τῆς θαυματουργίας, ἐνδοξε
Νικαῖος, δαυὶν μνησμάτων, ἀποσοβῶσα τῶν ἀχλὺν, καὶ
δύρωσις φῶς τὸ γλυκύτατον, βραβύσσα τοῖς κάμνυ-
σι, καὶ τὸ Ναῶν σου προσέχουσι, καὶ τῶν Θεῶν σου Ὅσιε, ἐκ-
τελῶσι Παῖνυον.

Νίχης τὸν φερώνυμον, τῆς Μοραζῶν τὸ ἀγλάϊσμα,
τῆς Ὀσίῳ τὸ καύχημα, Πισῶν τὸ προπύργιον,
δεῦτε ἐγκωμίων, αἰθέσιμ ἀξίως, γέψωμεν πόθῳ οἱ Πι-
στοί, συμφῶνως ἀπαυτες ἀναικράζοντες. Νικαῖος παλαι-
διμε, ρικτικῶς ἀνιδέδουσαι, τὸν τῆς νίκης σου γέφυρον,
δεξιᾷ τῆς Παρτάμακτος.

Κὸς μοι κατεφρόνησας, καὶ ἡδονῶν τῆς τῆς σώματος,
καὶ Χειρῶν ἡκολούθησας, ἐπ' ὧν ἄρχεσθαι, τὸν
Σταυρὸν Θεοφῶν, ὃ τῶν τῆς βελίαν, κάραμ σωτέριφας
γεφύρας, Θεῶν δυνάμει περιφραζόμενος. καὶ γὰρ πρὸς
Οὐρανία, μετεβιβάζου γινόμενος, πρεσβυτικῆς ἐτοιμότητος,
τῆς πιστῶς ἀνιμνήτων σου.

Δόξα, ἤχος, π. α'.

Σήμερον ἐπέλαμψεν ἡ τῆς Θεοφῶν παμσεβάσμιος
Μνήμη, τῇ ἐνδοξῇ συναγράφου Μεταμορφώσε-
τι Σωτῆρος Χειρῶν. ὡς ἀστὴρ γὰρ φαεινός, τῷ νοητῷ τῆς
δικαιοσύνης Ἡλίῳ, φαιδρῶς συνεξαμείτελε, καὶ πάντων τῆς
Πιστῶν καταναγάγει τὰς διαμοίας, πρὸς δόξαν μυστικῶν
τῆς ἀγῶνι αὐτῆς προσκαλόμενος. ὅμ καὶ ἡμεῖς ἐν πίσει
ἀνιμνήσωμεν, λέγοντες. Νικαῖος παλαιδίμε, πρόφθασον
ἔξελθε ἡμᾶς, τῆς συμφορῶν καὶ κινδύνων, καὶ ῥύσαι κακώ-
σεως πάσης τῆς δούλης σου.

Καὶ

Καὶ τῆς Ε'ορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λατρυρίαν τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῆς Καμόμος τῆς
Ε'ορτῆς, ὡδὴ, γ'. Καὶ τὰς Α'γίας, ὡδὴ, ς'. Ἀποστο-
λοδευαγγέλιον, ζῆται τὰ μεγάλα Ἀντωνία.

Μεγαλυνάρια ψαλλόμενα εἰς τὸν Ὅσιον.

Χαίροις τῆς θαυματουργίας ὁ ποταμός, καὶ τῆς ἐν κινδύ-
νοις, ἀπροσμάχητος βοηθός, ὁ θερμός προστάτης, τῆς
σὲ προσκαλόμενων. Νικαῖος Μοραζῶν, δόξα καὶ γέφυρα.

Νίχης τὸν φερώνυμον οἱ Πιστοί, δεῦτε σωελθόντες,
ἀνιμνήσωμεν ἐν ὡδαῖς, καὶ γέψωμεν τῆς σου, γέφυ-
ροις ἐγκωμίων. Νικαῖος ἐκβοῶντες, σῶζε τὰς δούλεις σου.

Χαίροις τῆς Σερβίων ὁ ἰατρός, Γρεβερῶν τὸ κλέος,
Οἰκουμενὸς ὁ βοηθός. Χαίροις ὁ προστάτης, τῆς σὲ τι-
μῶντων πόθῳ. Νικαῖος Καλλιστράτος, φωστὴρ πολυφῶτε.

Ἔτερα εἰς τὴν παύσεσθαι αὐτῆς Κάραμ.

Δεῦτε μὲν προσέλθωμεν οἱ Πιστοί, πίσει προσκυνῶν-
τες, τῶν σεβάσμιον καὶ σεπτῶν, Κάραμ τῆς Ὀσίῃς,
καὶ πόθῳ ἀπαυδῶμεν, λαμβάνοντες τῶν ῥῶσιν, ψυχῆς
καὶ σώματος.

Κάραμ τῶν Α'γίων σου δόξα, Νικαῖος τιμῶμεν,
τῶν σωτῆριψασαμ τὰς ἐχθρὰς, κάραμ καὶ λαβύσασαμ,
τὸν γέφυρον τῆς νίκης, καὶ πᾶσι χορηγῶσασαμ, πιστοῖς ἰά-
ματα.

Ἔτερον εἰς τὴν Α'γίαν αὐτῆς Σιαγόνα.

Φύλαττε Νικαῖος τὰς ὑμνήτας, καὶ προσκυνήτας σου,
τὰς τιμῶντας τῶν σὺν σεπτῶν, Μάκαρ Σιαγόνα,
καὶ λύφωσαι κινδύνων, καὶ πάσης ἐπηρείας, ἡμᾶς τὰς δού-
λεις σου.

ΤΕΛΟΣ τῆς Α'κολούθιας, καὶ τῆς Θεῶν δόξα.